

BALKON

2016 / SAYI 5

Sahip olmak ve OLMAK farklıdır...

PROF. DR. FUAT SEZGİN FEN LİSESİ YAYINIDIR

GECEYE DÜŞEN DAVET

Bir meydan nasıl dolar?
Seksen bir il seksen bir meydan...
Bir ses nasıl yankılanır?
Coşarak, koşarak
Ve çarparak mermilere...

Bir fikir nasıl doğar?
"Bir canım var senin olsun."
Felsefe olur,yıkılır tankların üstüne!

Bir millet nasıl büyütür?
Sevgisini vatanının, aşkını milletinin.
Ağıtlarda,şarkılarda söyler,
Kanında besler,
Dev bir çınar olur
Yaradan'a uzanır çığlığı!

Sabret !
Bu millet büyük,
Bu millet yüce.
Çağırır bizi geceye düşen davet...

Eymen Tuna ŞAĞBAN

İÇİNDEKİLER

LEVLA 4,5,6 – ÖZLEM MUTLU

ŞİİRLER 7- BEYZA UMUT,NUR İŞİL YILMAZER

KATİL 8,9,10,11,12- YILDIZ

DENEME 13- RUVEYDA UYAR,
- EYMEN TUNA ŞAĞBAN
ZAMAN NEDİR? 14 – BARIŞ

ÇAYIRKUŞU DURUYOR 15 – R.BEYZA MUTLU

AL SEMA 16 – SÜMEYYE TAŞKIRAN

ZAMANA DİRENMEK 17,18 SUDE GÜMÜŞSOY

POSTA GÜVERCİNİ 19,20 –ZEHRA GERÇEK

MEKTUP 21- VEYSEL

BEN KİMİM? 22- MERVE ŞEBNEM ÇAHA

İSİMSİZ BİR KADIN 23,24,25 – ÖYKÜ

DENEME 26- ABDÜLHAMİR KIRTEN

KEMAN ÇIĞLIĞI 27 – BERFİN YILDIZ

ŞİİR 27 – ENES KUTAY

HALBUKİ SIRADAN BİR GÜNDÜ 28- SUDENAZ
TÜRKKAN

15 TEMMUZ VE BİZ 28 BEYZA YILMAZ

AY'I DİNLEMELİK 29 – SERRA KAYA

ŞİİR, DENEME 30- ELİF EROĞLU, ALEYNA YILDIZ

LAF U GÜZAF 31 – ÖZLEM MUTLU

BALKON

- Dergimiz ticari bir yayın değildir.
- Dergimizin çıkmasını istiyorsanız bir sonraki sayıya ürün gönderin.
- Bütün amatörlükler bizdendir.

İMTİYAZ SAHİBİ:

OKUL MÜDÜRÜ
İbrahim MUSLU

SORUMLULAR:

Fatih KUTLUOĞLU
Türk Edebiyatı Öğretmeni

EDİTÖRLER:

Özlem MUTLU
Zehra GERÇEK
Rümeysa Beyza MUTLU

DİZGİ TASARIM :

Fatih KUTLUOĞLU

Katkılarından dolayı okulumuz velisi,
Mesut Sarı Bey'e çok teşekkür ederiz.

Merhaba parmakları donmuş okuyucu;

Zor değil mi yaşamak bu zamanda, bombaların patladığı bu sokaklarda? Tesadüf eseri yaşadığımız şu dönemde özgürce nefes almanın bir mucize olduğunun farkına varıyoruz.

*15 Temmuz itibari ile daha korkunç bir hal alan saldırılar soğuktan üşüyen bedenlerimizin içindeki masum kalplerimizi cayır cayır yakıyor. Öyle bir alev ki, kilitli kapıların ardına ulaşabiliyor. Hatta onların hayallerini kül ediyor. Günden güne **azalıyoruz....***

Bu kül rengi günlerde biraz masumiyet için bembeyaz karı beklerken içinizi ısıtmayı umut ettiğimiz bir dergi hazırladık. Kahve kokulu FSFL koridorlarında ısınmaya çalışırken elinizde Balkon, dilinizde şiirler, güneşli günlere yelken açmanız dileğiyle...

İşte üşüyoruz. Bir kar bile yağmadan, bir dilek bile tutmadan...

EDİTÖRLER

LEVLÂ

*Ben ağaçların soyundanım
Ve bu "bayat" havayı solumak kederlendiriyor
beni,
Ölen bir kuş uçuşu umutmamayı öğütledi bana*

Safi hüzdündür ruh. Sedefdir. Dünya ruhun hapsoldüğü hiçliktir. Yaşam, ruhun sonsuzluğa uzanan mektubundaki karayel mührünün şiidir. Sonsuzluğun yolunu kaybettirmiştir alenen geçen zaman. Bedbin ezgili tınılarla ayazmaları zamanın derin kuyusuna gömen akordiyoncular derinliğin zamanını ararlar. Bergamot rayihalı cam kırıklarının kestiği bir ruhtu tınıları tatlandırır. Yaşam, çalاکalem çizilmiş akvarel çehresiyle ehlamların gizemini barındırıyordu. Ekseriya çavdar tarlasındaki fellahla, fezadan görkemli yıldızlar yakalamaya çalışan seyyahların diyarıydı yaşam. Fildişinden hüviyetini, Samanyolu'ndaki itriyatlı iltimasıyla kucaklardı dünya. Ne de olsa kum taneleri dolardı mercanlı sulara. Zaman dünyadan fezaya akardı sonsuzluğun görünmez yolunda.

"Mişa öldü." Oysa bilmiyordu, küçüktü. Her canlı sonsuzluğa kavuşmak için ölmeliydi. Gözlerinden minik minik inciler dökülüyordu ellerine. Akrep yelkovanı kovalıyordu, sonsuzluğa çiçek açan Mişa ölmüştü. Saniyelerin geçmeyeceğini sanıyordu. Ama dünya kalbindeki kor ateş sönene dek dönmeye devam edecekti. Mişa sonsuzluğa çiçek açmışken zamanın sonsuzluğundaki sonu bulacaktı her insan. "Mişa öldü!" Sesi gittikçe yükseliyordu. İran halısının üzerinde yere çökmüş kafesin içindeki cansız kuşa bakarak ağlıyordu Fürûz. Radyodan salınan Balkan ezgileri açık pencereden baharat kokusuyla beraber sokağa süzülüyordu. Sardunyalar, nergisler, açelyalar farkındaydı yaşamamın hüznünün. "Mişa öldü!" Guguklu saat, 12'nin geldiğini duyururken Fürûz hoyrat nefesiyle ayaklandı ve ahşap masadaki bibloyu guguklu saate fırlattı. Evi inleyen kırılma sesiyle birlikte baharat kokuları saçarak mutfaktan içeri koştu Enver Alia. Telaşlı kömür gözleri şaşkınlıkla yuvalarından fırlamış, kemikli otoriter burnu haylazlık kokusu almıştı. Saman sarısı saçlarının ardından kıvrıkcık saçlarının tepesinde görünmez halleri saklı Leyan Alia koşturdu içeri. Zihni karmaşıktı.

Fürûz annesine ve babasına, kuşuna, kırıldığı bibloya, paramparça ettiği guguklu saate baktı. "Mişa öldü." Kısılmış kırık sesiyle ağlamaya devam etti yine. "Mişa öldü." Oysa bilmiyordu, küçüktü. Leylan oğlunu kucağına alıp sarmalarken anahtar deliği döndü ve içeri haki rengi parkasıyla yorgun Levlâ girdi. Simsiyah kısa saçları ortadan ikiye ayrılmış saçlarının gizlediği oval kaşları çatılmıştı aniden. "Fürûz ne oldu?" Enver Alia oğlunun dünyanın hüznüyle erken tanıştığı kanaatindeydi. Teselli etmeliydi oğlunu, "Fürûz, Levlâ'nın kuşuna neden Mişa ismini verdiğini biliyor musun?" Minik çocuk yumruklarını sıkarak ağlarken Levlâ merak etti. Neden böyle bir isim koymuştu kardeşinin kuşuna? Anlamını bilmiyordu, hiçbir zaman merak etmemişti. Sadece hoşuna gitmişti. Kuşu aldıkları ilk gün annesinin roman kitabında görmüştü bu ismi. Annesi Leylan, İranlıydı. Tahran'da doğmuş, büyümüş bir baharatçının kızıydı. Ardından İstanbul'a felsefe okumaya gelmişti. Babası Enver ise Arnavuttu. Tiran'dan İstanbul'a göç etmiş akademisyen bir ailenin oğluydu. O da felsefe okumuştü. Farklı kültürler üzerine kurulmuş bu evlilikte sonsuzluk vardı. Levlâ'ya doğum günü hediyesi olarak alınan kuşun ismini, Farsça bir kitaptan bulmuştu Leylan. Anlamı sonsuzluğa çiçek açmaktı. Ve nihayet Mişa sonsuzluğa çiçek açabilmişti. Levlâ yatağının diğer ucunda uyuyakalmış kardeşini gece lambasının loş ışığında seyretti. Küçük Fürûz ağlamaktan yorgun düşmüş, sonsuzluğun rüyasında kuşunun çiçeklerini kokluyordu. Sahi sonsuzluk neydi? Levlâ kucağındaki kitabında sonsuzluğun izlerini aradı. Zihninin ormanındaki puslu patikada yosun tutmuş düşünceleri, safran kokan ezgilerle ışık huzmeleriyle renklenmiş beyni satranç oynuyordu. Sonsuzluğun kuyruğunu yakalayacakken, tebeşir tozlu dünya buhranı her zerresini mat ediyordu. Ruhunu katlandırmanın bir yolunu bulursa eğer sonsuzluğun çukurundaki sonu bulabilirdi. Kitabın üzerinde rakeden kalemi hızlanıyordu her akan kum tanesinin gölgesinde. Denklemlerin ruhunu kana kana içiyordu cennetin matemini sunduğu sessiz cehennemde. Sayılar, zihninde bal hareleri oluşturarak sonsuzluğun ışısız dehlizinde uğulduyordu. Sonsuzluğun sonunu bulabilmek için çıktığı serüvende pusulası mercanlarla neşe içinde dalgalanıyordu. Matematik diyarında safariye çıkıp, okyanusun sonsuzluğuna doğru ilerlerken gizemli sırlar açığa çıkıyordu su altının sonsuz yeryüzünde.

Yaşlı köpek balıkları deniz altında tarih yazıyordu. Kim bilir denizanası bir kitap okuyordu yıldızların kalplere dokunduğu mağara köşelerinde. İnci taneleriyle süslenmiş deniz kabukları türküler söylüyordu yakuttan denizde.

Güneş ıssız kıyıları aydınlatırken Levlâ sayılarla raksetmeyi bırakıp akvaryumdan kendisini izleyen Japon balığıyla sohbet etmeye başlamış. Çocukluktan kalma alışkanlıkla başlamış fisiltılar eşliğinde sohbet etmeye balığıyla, " Mars, sonsuzluğa ulaşabileceğimizi düşünüyor musun sen de? Mars'a gidip orada yüzmeyi istedin mi daha önce? Mişa sonsuzluğa çiçek açarken ona üzülmedim bile, sonsuzluğun sonunu bulabilmeyi denedim sadece. Tüm gece sarp kayalıklardan geçtim, ıssız okyanusta yüzdüm senin sonsuz dostların ile. Dün düşündüm de, benim yaptığım en güzel şey sayılara raksettirmek. Rakamların dinçliğini kendi ruhuma katıp denizlere süzülme. Doya doya yakamozların narin ışıltısına kendimi kaptırıp yosunların müşkülpesent kokusuyla ruhumu sarhoş etmek... En akli başında sarhoşluk nedir bilir misin? Sarhoşluğun kötülüğünden bahsedenlerden usandım. Ben sonsuzluk yolculuğuna çıktığımdan beri sarhoşum bu dünya denen alev parçasında. Ruh sarhoşuyum. Evrenin uğruna, varoluşumu damarlarımdaki kandan hüznün alarak sarhoş ettim. Yok oluşlarımın resmeden seyyahi es geçtim. Yakamozların narin ışıltısına kendimi kaptırıp yosunların müşkülpesent kokusuyla ruhumu sarhoş ettim. Gök kubbenin yıldızlara kucak açtığı zamanlarda kalbimin çağlayan ırmaklarından yıldızları içtim. Sonsuzluğu yaşarken sayılarla sonsuzluğun sonunu bulmaya karar verip haritamı çizdim. Dün kitabı açtığımda sonsuzluğun keskin çizgili göz yaşlarının Fürüz'un kalbinden geldiğini hissedip alaimisemadan kendime bir ahenk beğendim, renk seçtim. Ellerimi sonsuzluğa açıp dua ettim. Hayallerimin uçurtmasını sonsuzluğun sonsuz pınarlarının rüzgarında uçurmayı diledim. Yüreğinin yarasına ballı arıyalar armağan ettiğim Küçük Fürüz'a sonsuzluğun çiçeklerinin açtığı gün, sonsuz neşeyle dolup taşması için deniz kabuğunun örttüğü bir inci verdim. Ben sayılarla yüzmeyi öğrendiğim gün, sonsuzluğun ufkundan, son gün batımına eşlik ettim." Mars'tan cevap gelmemesine şaşırmamıştı. Kuşkusuz, Mars onu en iyi anlayabilen zerrecikti bu evrende. Küçük Fürüz'a yardım edemeyeceğini biliyordu. Lakin sonsuzluğun çiçeklerinin kokusunu kardeşine hissettirmeliydi efsanelerin dizlerinde.

Gece rengindeki gökkuşağından pırıltılar saçan saçlarını gelişi güzel toplayıp parkasını giydi. Sırt çantasının içine tomarlarca sonsuzluğun ipuçlarını barındıran kağıtları koydu. Botlarını giyerek tütsü kokan taş evden dışarı çıktı. 70'lerden kalma bisikletine bindi. Sonbaharın kızılvari ahengiyle efsunlanmış yapraklar taş kaldırımları donatmışken turuncu ışıltılı huzmeler ve hardal rengi keskin gölgeler eşliğinde pedal çevirmeye koyuldu. Güzün tadını almaya çalışıyordu. İçine çektiği ıslak toprak kokusu yüksek taş duvarların ardından gelen şekerleme kokularıyla harmanlanıyor ve lezzetleniyordu. Üzerinde güz rengi düş hareleri dalgalanırken hafızasına işlenen göletler, gövdeleri yosun tutmuş çınarların, dalları çelikten ladinlerin hazan yapraklarıyla el sallıyordu sonsuzluğun renk karmaşasına. Pedallarını yokuştan aşağı inerken çevirmeyi bırakmış taş kaldırımında çiseyen yağmurun serin tınısıyla ışıltılı turunculukların arasında süzülüyordu. Taş duvarlar, taş evler, taş kaldırımlar güzün gül hafifliğindeki sabahında Levlâ'ya ıssız kasabada eşlik ediyordu...

Günler haftaları kovalarken baharat kokuları yerine tarçının portakallı ezgileri doldu. Sonsuzluğa açılan minik pencereden dışarıya bakan Levlâ açıklayamadığı soyut dünyasının içinde yolları sayılardan sonsuzluğun orta yerine kurulmuş, çay içiyordu. Kar renkleri örttüğünden beri sonsuzluğun tanımını kum tanesinin her süzülüşünde yeniden yazıyordu zihin defterine. Sonsuzluk neydi? Sonsuzluk sonu olmayan yegane gelecekti, başlangıcı bilinmeyen yaşlı geçmişti. Sonsuzluk su içmekti, renklerle ruhunu kanatlandırmak, düşünmek, yaşamın tadını hissetmekti. Her kum tanesinin hakkını vererek yaşarken dünyayı, düşünmek ve düşündüklerini kalbinde hissetmekti. Sonsuzluğun tanımını kendince belirlemişti. Peki sonsuzluk sahiden sonsuzluk mu demekti? Sonunu bulamamanın nedeni yanlış yolu tercih etmek miydi? Düşünmemek, düşünmemek miydi?

Ve bir sabah uyandığında ruhu uzaklara kürek çekiyordu. Ufuk yüzünün gölgesinde ışığını kaybetmiş, gece sanki zihninin sayılarla rakeden sokaklarında yok oluvermişti. Sessizdi. Ruh, sonsuzluğun ruhuna sütliman... Uçuvermişti ruhunun keleşi, güvercin kalbi.

“ Fûrûz, sonsuzluk nedir?” küçük çocuk ceylan gözlerini kocaman açarak ablasına baktı. Birkaç dakika öylece bekledi. Omzuna konup onu kanatlandıran dostunu hatırladı. Sonra küçük ellerini çırptı. Gamzelerini göstererek akvaryumun yanına ilerledi, en masum sesiyle aklına gelen ilk şeyi söyledi, “*Mesela Mars şuan sonsuzluğa yitiliyor.*”

Levlâ'nın zihnindeki sayıların raksetmesi aniden durdu. Mars küçük bir akvaryumun içinde yüzüyordu yalnızca. *Mars sonsuzlukta sonsuzluğa yitiyordu.* Düşünecek çok şey vardı daha. Sonsuz tane sonsuzluk vardı nasılsa.

Kardeşinin elinden tutup karlar altındaki bahçeye çıkardı. Taş duvarın gölgesinin ulaşamadığı pürüzsüz karların üzerinde bembeyaz ışıltularla zümrüdi yansımalar bırakan karlar kraliçesinin huzuruna yanına kış kuşların ayak izleri eşliğinde çıktılar. Buzlaşmış kar tanelerinin renkli parıltısıyla aydınlanan kraliçeyi gösterdi Levlâ, “Fûrûz, Mişa'yı özledin mi? *Bu, sonsuzluğa çiçek açmış Mişa'nın çiçeği.* Kokla şimdi.”

Sonsuzluğun sonsuzluğa sonsuz çiçek açan çiçeği. Sonsuzluk bazen bir çiçeğin kokusu, bir balığın okyanusuyken küçük bir çocuğun ise çiçek kokularıyla bezenmiş dostuydu. Sonsuzluk insana en yakın ve en uzak dosttu...

PAYIDAR

*Kaçıncı hayattayım? Neredeyim?
Hangi havayı soluyorum?
Sonsuzluğa yakın mıyım?
Görmek lazım sağı, solu.
Meğer yıldızlar bilirmiş yaşamın kaynağını,
Meğer rüzgar fısıldarmış yalnızlığın çaresini
Duyamadıktan sonra, ne fayda?*

*Yalnızlığın kuytularında soluksuzken,
Kimse bilmezmiş nefes almayı..
İnsanlara anlatmadan anlamazlar ne yazık ki,
Söylenmeden duyulmaz şiirler.
Göklere yazmak yetmez mektupların
iletilmesi için..*

*Hangi yola gider bu ümitler?
Kimsesiz birinin ayak sesleri..
Kaybolan tüm anıları koy bir bavula,
Ufuk yolcusudur, hayat çok kısa.*

*Karanlık bir odada,
Kimse görmezmiş doğruyu.
Bulutlara çıksa da bulamazmış sevgiyi.
Gönül gözüyle göremedikten sonra ne fayda?*

*Kaç defa bakılır aynalara?
Bilmez, kimse bilemez.
Hissedilmesi için var duygular.
Gözlerimi kapatıp açınca,
Geçmez maalesef kara günler.
Sürer, gider..*

Ey Konstantin
 Sen misin beni bu hale getiren?
 Yoksa ben miyim dalgalarını azgınlaştıran?
 Bir iletişimsizlik var aramızda
 Ama senden mi benden mi bilmem.
 Ne zaman konuşmaya kalksak
 Birbirimizin sözünü kesiyoruz,
 Kırıyoruz birbirimizi, küsüyoruz.
 En iyisi hiç konuşmamak mı, bakmak mı sana
 öylesine?
 Öyle derin, öyle seyre dalarcasına izlemek seni
 Uzaktan, kalplerimizi kırmadan sevmek birbirimizi.
 Ah ne olurdu beni kabul etsen?
 Ne eksilirdi ki güzelliğinden?
 Ne olur kabul et beni artık!
 Dayanamıyorum ben böyle
 Uzaktan görmek seni yetmiyor bana.
 Aynı, kız kulesi ve galata gibi mi olmak zorundaydı
 sonumuz?
 Hiç dokunamadan birbirimize,
 Hiç gidemedi kendimden,
 Hiç kendimden gidip sana gelemeden...
 Lütfen artık al beni denizlerin!
 Götür en derin yerine
 Neresiyse derin, oradadır kalbin.
 Sar beni sularınla kabusumdan uyandırıracasına
 En karanlık yerin aydınlık artık bana
 Her yerde sen varsın artık
 Her yanımı sarmışsın
 Soğuk sularınla bana sımsıcak sarılmışsın
 Nefesimdesin, dudağımda, aklımda, yüreğimde...
 Senden bir nefes daha çekişimde
 Biliyorum yavaşça ölüyorum.
 Yavaşça öldürüyorsun beni ey Konstantin!
 Sensizlik de öldürüyor beni, senle olmak da
 Hemen darılma, şikayetçi değilim halimden
 Eğer ölümüm olacaksa birinin elinden
 O, sen olmalısın
 Bana en yakışan ölüm de bu olmalı.
 Çünkü en şerefli ölüm bu
 Ölmek, sevdiğinin elinden.
 Ve evet, işte hissediyorum
 Sen ne kadar kabul etmesen de
 Benimsin artık.
 İlk defa benimsin işte.

Daha ilk gecem cam kenarındaki
 Daha ilk izleyiş mazimi
 Daha ilk yudumlayış kahvemi
 Daha ilk dinleyiş, ilk bakış, ilk yok olma
 Düşüncesiz bir rüya ama
 Düşünmek isteyen
 Gözümü kapatıyorum
 Ruhumu Bach'a bırakıyorum
 Elimde yine kalem
 Yine dizime yasladığım defterim
 Şu ışıklara bakıyorum da
 Hepsi bir umudu simgeler gibi
 Bir hayali, geleceği
 Belki de çaresizliği
 Babam öğretti bana bu düzeyi
 Muradım yaşattı bu gerçeği
 Yeşeriyor dolu umudum
 Gözlerimden akan yaşlar gibi
 Denizin kıyıya vuruşunu hissediyorum
 Duyduğum her notada
 Sebepsiz bir gülümse alıyor sebepsiz hüznümün
 yerini
 Kendimi sayılarda bulabiliyor sanarken
 Harflerde buluyorum, defterimin o gizli
 sayfalarında
 Bir yudum daha alıyorum kahvemden
 Diyorum daha önce niye yaşatmamışım bu geceyi
 Mutluluk dibimdeyken dağın şehre uzaklığı kadar
 uzak olan hüznü niye seçmişim?
 Niye kırmışım kendimi sonsuz hayattan önceki
 metanette?
 Biraz daha keyfe ne dersin ey dost,
 Ağzımız tatlınsın İmajıyla bir şeker yemeye ne
 dersin?
 Az kaldı mutluluk yaşlarına
 Ruhumun doğuşuna
 Sessizce izliyorum göğü
 Bu sefer gördüğüm mavinin sonsuzluğu değil
 Pembe ile kırmızı arasında kalmış hoşçakal
 Sarı yeşil birlikteliğinin oluşturduğu, daha yalnız
 bırakmıyoruz
 Bulutlara bakıyorum da yüzümün gülümsemesi
 Ah bir uçak
 Kim bilir kiminin hasretini giderecek
 Kiminin kokusunu
 Ya şu ışığından tanıdığım arabalar
 Birlikteliğe mi koşuyor dönen her tekerlekte,
 Yoksa koca İstanbul trafiğinde yok oluştum mu?
 Peki ya ben?
 Ben ne yapıyorum, yaşıyorum?
 Bu gece Chopin'le deyim.
 Onun eşsiz notalarında rüyaya dalıyorum
 Ve uyuyorum gözlerim açık
 Kahvemi beklerken

KATİL

\$

"Ben suçsuzum, yanlış kişiyi yakaladınız!" diye haykırıyordu sahtekar suçlu . Issız ve karanlığa bürünmüş sokakta sesleri yankılanıyordu. Kelepçeyle tutulmuş ellerini çözmeye çalışıyordu, sadece çalışmakla yetiniyordu çünkü bunu başaramayacağı barizdi. Gözlerinin içine baktığınızda onun masum olduğunu kanıtlayan bakışlar sergilemiyordu. Sadece gözlerinden bile onun bir suçlu olduğu kanaatine varmanız mümkündür. Pek belli olmasa da siyah tişörtünde küçük küçük kan izleri vardı. " Bu kan izlerinin ne olduğunu düşünüyorsun? Muhtemelen bir yerini yaraladın bunlar da onun izleri değil mi?" diye sordu. "Ben, evet kendimi yaraladım." diye cevap vermekle yetindi. " Hasan, çantamdaki dosyaları çıkarır mısın?" diye seslendi Ahmet Bey. Biraz sonra Hasan koşu koşu çantayı getirdi ve nefes nefese kalmış bir halde "Buyurun ,amirim!" diye yanıt verdi. Suçluya kanıtları gösterdiğinde gözünün içindeki çaresizliği görmek istiyordu, Ahmet Bey. Kenarları yırtılmış ve çiziklere uğramış, kumaş siyah çantasının içini açtı. Onlarca dosyanın içinden eline birini aldı ve dosyayı karıştırmaya koyuldu. Sonra bir yerde durdu, önceden bunun olacağını biliyormuş gibi alaycı bir şekilde gülümsedi. "Bak bu kamera kayıtlarından, yakalanmış birkaç fotoğraf, deliller ve kanıtlar suçlunun senin olduğundan başka hiçbir şeyi göstermiyor. Gerçeği , görünmesini istemediğimiz bir yazı gibi kenara fırlatamayız. Eninde sonunda gün yüzüne çıkar." diye konuştu Ahmet Bey. Suçlu bu seferde "Bunu bana başka biri yaptırdı, beni zorladı, cidden ben suçsuzum çok özür dilerim ama yapacak hiçbir şeyim yoktu" diye cevap verdi ve ağlama numarası yapmaya koyuldu. " Özür dilerim fakat" diye gevelemeye çalıştı. Ahmet Bey işince profesyonelleşmiş bir tavırla "Hem yalan söylüyorsun, bir insanın canına kıyıyorsun üstüne üstlük de suçunu inkar ediyorsun. Sence ağzından çıkan iki kelimeyle halledilecek problemler mi bunlar? Özür dilerim, dediğin için her şey tamam mı oldu sanıyorsun? O bir saniye bile düşünmeden hayatına son verdiği kızın ailesi, çevresi onlara ne olacak peki, aptal!" diye bağırdı ve nefret dolu tokadın suçlunun yüzünde iz bırakmasına sebep oldu. "Götürün şunu!" diye bağırdı Ahmet Bey. Suçlu bu sefer bitmek bilmeyen inkarlarını ve kendini acındırmayı bir kenara bırakıp "Bu tokadın bedelini ödeyeceksin!" diye haykırdı. Ahmet Bey ise onu duymamazlıktan geldi. Çantasından bir paket sigara çıkardı, cebinden de kara bir çakmak. Karanlığın içinde hafifçe bir kıvılcım belirdi, çok geçmeden söndü ve yerini grilere bürünmüş dumanlar aldı. Birkaç dakika sonra gri dumanlar havanın içinde yok olup gittiler.

Arabanın hareket etmesiyle birlikte egzoz dumanları da gri dumanlara eşlik etti ve araba karanlığın içinde kayboldu.

Ertesi sabah elindeki sütlü kahveyle odasına vardı, Ahmet Bey. Uğraştığı tüm karanlık işlere, tüm kendini bilmez insanlara karşın odası oldukça ferahtı. Açık renkte duvarlarla kaplıydı ve odanın sağ tarafı çiçeklerle donatılmıştı. Odada bir sürü dolap ve raf vardı, rafların üstü mavi renkteki kalın dosyalar ile doluydu. Biraz eski bir yer olduğu belliydi. Bunu yerdeki parkelerden anlayabilmek mümkündür ,bazı parkeler çizilmiş ya da hafif bir şekilde çatlamıştı. Odanın büyük bölümünü Ahmet Bey'in masası oluşturuyordu. Ahmet Bey'in masası açık krem rengindeydi. Sağ tarafında 2 tane büyük kalemlik vardı. Kalemlerin içinde çoğunlukla pilot kalemler görünüyordu. Biraz ilerisinde zeytin gibi gözleri parıltıyan, kara saçları boynuna kadar uzanan ve güldüğünde ağzının kenarlarında çukurların belirdiği bir kadın resmi vardı. Bu resimde parıltılı bir çerçeveye çevriliydi. Masanın tam ortasında ise evraklar vardı ve Ahmet Bey'in yanından eksik etmediği çantası.

Ahmet Bey sütlü kahvesini yudumlamaya başladı. Çantasının içini açtı, dosyasını çıkardı. Çıkarmasıyla birlikte kalp atışlarının doruk seviyeye ulaşması bir olmuştu. Hemen dosyayı, çantasına geri koydu. Kravatını gevşetti ve derin derin nefes alarak camın önüne doğru ilerledi. Camı açtı, ilk önce çevreyi kolaçan etti, ama şüpheli hiçbir şey fark edemedi. Biraz daha inceledi fakat şüpheli bir durum görünmüyordu. Bunu kim yaptıysa, işini titizlikle yapmış olduğu barizdi. Tam o sırada Hasan içeri girdi, her zaman kapıyı çaldı fakat bu sefer onu bile yapmaya vakti olmamıştı daha doğrusu düşünmeye vakti .. " Dünkü suçlu kaçmış efendim! Yerinde yok!" "Üstelik tam da onun bulunduğu yerin tarafında sizinle ilgili bir not" Hasan cümlesini bile tamamlamadan Ahmet Bey hışın hışıyla suçlunun kaldığı yere doğru ilerledi, yazanları soluksuz okudu en sonunda yutkunup, yere yığıldı.

"Amirim, amirim! İyi misiniz?" diye endişeyle sordu Hasan. Ahmet Bey, ise daha yeni kendisine gelmeye başlıyordu. Gözlerini yavaş yavaş araladı. Fakat başında öyle bir ağrı vardı ki, şu ana kadar hiç böyle acı çektiğini hatırlamıyordu. "İşlemleri başlatabildiniz mi,bari?" diye olabildiğine yavaş ve titrek bir ses tonuyla konuşmaya çalıştı. "Tabii, o suçluyu yakalamak için, işlemleri hemen başlattık, hemen de yakalayacağız zaten, siz merak etmeyin, amirim!" diye yanıt verdi Hasan. Ahmet Bey, Hasan'ın ve diğer polislerin de yardımıyla kalktı. "O pisliği kendi ellerimle yakalayacağım ve eğer ona bir şey yaptıysa onu öldüreceğim!" diye bağırdı Ahmet Bey. Karakoldaki kimse daha önce Ahmet Bey'i böylesine kin dolu gözlerle bakarken görmemişlerdi.

Ahmet Bey yumruğunu öylesine sıkı ki elini açtığı anda, elinin içinde birikmiş kan damlacıklarını gördü ve o gün onu rehin alanı yakalayacağını dair kendine şeref sözü verdi. Hayatı pahasına da olsa onu yapan pislği yakalayacaktı. Hayatında hiç olmadığı kadar kararlı, hiç olmadığı kadar kin dolu ve hiç olmadığı kadar da çaresizdi. "Hepsi senin yüzünden! Sen amir olmasaydın, bunların tek bir tanesi bile başımıza gelmezdi, asla olmazdı! Sen ve şu lanet olsa mesleğin yüzünden bunlar, hayatımızı mahvettin!" diye bağıyordu bir kadın. Gözleri Ahmet Bey gibiydi. Hem acı hem de nefret hakimdi. Parlak çerçeveli resimdeki kadındı bu. Güldüğünde ağzının kenarında beliren çukurlardan eser yoktu. Ya da umutla parıldayan gözlerinden...

-Eğer amir olmasaydın, başımıza bunlardan hiçbir gelmezdi, sen o suçluların peşinden koşturmasaydın bunların hiçbirini ama hiçbir olmazdı!

-Eğer ben koşturmasaydım da bu başımıza gelenler, başka bir ailenin başına gelseydi, o zaman hayatımız dört dörtlük mü olacaktı sanıyorsun! Hayal dünyanda yaşamaya devam et, o zaman!

- Şuan olduğum konumdan çok daha mutlu olacağım ortada!

-Bencil, her zaman kendini düşündün, artık sadece kendini düşündüğün saçma dünyandan çık ve gerçeklerle yüzleş!

- Hayatımda hiç bu kadar gerçeklerle yüz yüze olmamıştım, eğer o dünyadan çıkmamış olsaydım, kızımızın hayatı şuan bir silahtan çıkacak kurşuna bağlı olmazdı!

- O kurşun çıkmayacak!

Ahmet Bey öyle bir bağırmıştı ki, kansı Seda Hanım'ın irkilmesine sebep olmuştu. Ahmet Bey sinirlendiğinde sürekli evi terk ederdi. Bu seferde aynısını yaptı. Evden çıkarken, kapıyı öyle bir hızla çarptı ki, kapıdan çıkan yüksek ses binanın içinde yankılanmaya sebep oldu. Arabasının olduğu yere doğru yürümeye başladı. Arabası beyaz renkli, büyükçe bir arabaydı. Sadece görünüşünden bile ne kadar pahalı bir araba olduğunu anlayabilmek mümkündü. Arabanın dışı o kadar çok parlıyordu ki oraya baktığınız kendinizi bile görebilmeniz olanaklıydı. Ahmet Bey arabaya bindi ve arabayı sürmeye başladı. Kızını rehin alan ve Ahmet Bey'in ona yaptıklarını kızının hayatıyla ödemek isteyen kimdi? Dünkü kaçan suçlu şuan en şüpheli insandı. Fakat Ahmet Bey, ona pek de bir şey yapmamıştı. Sadece yüzünde acımasız bir tokadın izlerinin çıkmasına sebep olmuştu. Onlardan çok daha fazla şiddet uygulamak zorunda kaldığı ya da çok daha uğraştığı vakalar olmuştu." Fakat o neden böyle bir şey yapmıştı ki?" "Her şey sadece onun yüzüne çarptığım beş parmakdan dolayı mıydı? Yoksa belirlenmiş olacak hayatını dört duvarlar arasında sürdüreceği için mi?" " Bu olayın suçlusu ben miyim, mühendis olsaydım acaba bunlar başımıza gelir miydi?" Fakat bizim başımıza

gelmesi başka masum insanların da başına gelebilirdi, onlarda aynı acıyı çekerlerdi." Ahmet Bey bir an beyninin patlayacağını sanmıştı. Kafasında milyonlarca soru vardı. Fakat bu soruların yanıtı kalmayacağını her birine yanıt bulabileceğini biliyordu. Tam o sırada Ahmet Bey'in telefonu çalmaya başladı. Ahmet Bey'in kalp atışları hızla artmaya başladı. Bunun bilinmeyen bir numara olmasını çok istiyordu. Çünkü böylece koordinatları bulunabilir ve yeri tespit edilebilirdi. Ahmet Bey telefonunu eline aldı ve üstüne bakınca "HASAN" yazısını gördü. Bilinmeyen bir numara olmadığı için hayal kırıklığına uğramıştı fakat Hasan aradığı içinde kötü hissetmemişti.

-Alo Hasan! Ne oldu?

-Amirim, amirim! Dünkü suçluyu yakalamayı başardık. Şuan karakolda. Hemen gelerseniz, ifadesini de alabiliriz.

- Tamam, tamam Hasan. Hemen oraya geliyorum.

Bu sözler Ahmet Bey'in biraz da olsa rahatlanmasına ve daha da çok ümitlenmesine neden oldu. İstikamet karakoldu. Hayatında hiçbir zaman trafik kurallarını ihlal etmeyen Ahmet Bey, bugün hız sınırının dozunu aşarak hayatında bir ilke imza atmış oldu.

Karakola vardığın suçlu Ahmet Bey'in odasında idi. Üstü başı yine aynı kıyafetlerleydi. Pis bir görüntüsü vardı ve suçlu yine ağlama numaralarını uygulamaya başladı.

-Hepiniz dışarı çıkın! Onunla bu işi kendim halledeceğim.

Bu sözler üzerine içeride bulunan polis memurları odadan dışarı çıktılar. Ahmet Bey suçlunun etrafında dolanmaya başladı.

-Kızıma ne yaptın? Seni şeref yoksunu!

- Amirim, bu sefer cidden hiçbir şey yapmadım. Buradan kaçtım, evet fakat dışarıda hiçbir suç işlemedim ve münakaşaya girmedim

-Yalan söylemeyi kes! Senin buradan kaçtığın zaman zarfı içerisinde oldu bu olaylar! Üstelik tam kaldığın yerde kızımı rehin aldığın kanıtların bile var.

-Kızınızı rehin alıp, fotoğrafı çekip buraya geri getirecek, aynı zamanda da beni dışarıdan mı yakalayacaksınız? Sizi biraz mantığa davet ediyorum şu kısa vakitte bunları yapabilmem olanaklı bile değil!

"Hayatlarımızı bazen yakaladığımız fırsatlar belirler. Bazen de kaçırdığımız."

(Benjamin Buton'un Tuhaf Hikayesi)

Ahmet Bey bir an düşününce o da mantığın dışında bir şeyler olduğunu sezmişti. Suçlunun tam önüne geldi ve gözlerinin içine baktı. Bu sefer o sahte ağlama numaralarına yer veren adamı değil de ciddi anlamda masum bir insanı görüyordu sanki.

-Bakın, itiraf etmeliyim ki, öbür nedenlerden dolayı tutukladığınız olayların sorumlusu benim, fakat bu olayda bir suçum yok. Ne kızınız elinde, ne de fotoğraflarınız hiç kamera kayıtlarına bakmaya denediniz mi? Suçlu böyle sorunca Ahmet Bey daha önce hiç kamera kayıtlarına göz gezdirmedini fark etti. Hemen göz gezdirilip gezdirilmediğini öğrenmek için Hasan'ı buraya çağırdı.

-Hasan, hiç kamerayı kontrol ettiniz mi?

-Evet efendim, karakola ait kameralar bozulmuş ve en ufak bir ize rastlamadık. Kişi iz bırakmamak için baya çabalamış olmalı ki, parmak izi gibi kanıtlarla da karşılaşmadık.

-Hiç mi kanıt yok? En ufak bile mi?

-Biz pek rastlayamadık ve tespit edemedik, amirim. Fakat sizce de suçlu bu adam değil mi? Tüm deliller suçlunun o olduğu yönde.

-Suçlu o değil. Bu kadar az bir zaman zarfı içerisinde, kamera kayıtlarını bozup, kızımı rehin alırken fotoğrafını çekip ve yeniden de buraya girip yapıştırıp nasıl hiç şüphe edici bir şey bırakmaz? Ayrıca gözlerine bakınca bu konuda masum olduğu anlaşılıyor. Ahmet Bey şüphelinin kim olduğunu hiç kestirememişti. O adam olamadığını biliyordu çünkü gözleri yalan söylemiyordu. Bunca yıllık hayatında insanların gözlerinin okunabileceğinin kanaatine varmıştı. Çünkü doğru mu söylüyor, yalan mı söylüyor diye anlayabilme gücünü sahipti, Ahmet Bey.

-Peki bunu ne yapacağız amirim?

-Yine aynı yere götürün, sonuçta kendi yerinden kaçmış!

Ahmet Bey'in kafası çok karışık ve en ufak bir delil bile bulamamıştı. Bunu yapanın canını çok fena yakacaktı, bunu biliyordu sadece. Fotoğraflar Ahmet Bey'in masasının üstündeydi. Ahmet Bey fotoğrafı incelemeye girişti. Bunu yaparken eldiven giydi. Fotoğrafta ufak bir kanıt bulmalıydı. Fakat ne olursa olsun, bir kanıda rastlayamıyordu. Suçlunun, bu fotoğrafları yapıştırdığı yere doğru ilerledi. Oraya vardığında odayı incelemeye girişti. Her yeri delik deşik etti, ayrıntılı yerlere kadar her şeye baktı. Fakat onu değil mutlu ettirecek, rahatlatacak bir kanıda bile rastlayamamıştı. Ahmet Bey, bir anda kendini yere saldı. Sırtını duvara dayadı, dizlerini toparladı ve gözünden birkaç damla yaşın dökülmesine engel olamadı. Hayatın tüm ağırlığın bıkıştı.

Acaba olanların suçlusu Ahmet Bey miydi? O adil ve sert bir polis olmaksızın, yumuşak huylu bir öğretmen olsa bunlar başına yine de gelir miydi? Kızı şuan nasıldı, acıkmış mıydı yoksa uykusuzluktan gözleri mi şişmişti? Kızı nasıl bir yerdedi, hangi cehennemdeydi? Kafası yine soru yağmuruna yakalanmıştı. Bunları hiç yaşamak istememişti. Biricik kızına bunları yaşattığı için, kendisi suçluydu.

Gözlerinden akan birkaç damla yaş git gide yağmura, yağmurdan da sele dönüşmeye başlamıştı. Ağlarken, her yeri bulanık görüyordu. Beş-on dakikalık duygu patlamasından sonra eliyle, gözyaşlarını savurttu. Sağa doğru baktı ve tam duvar ile parkelerin kesiştiği yerde küçük bir saç kıllı olduğu fark etti. Birden gözleri gülmeye başladı. Belki bir şeyler bulabilirim diye getirdiği cımbızı ve kanıtları içine koyabileceği kilitli poşeti aldı. Dikkatlice cımbızı çekti ve kilitli poşete koydu. Belki bu bir kanıt olabilirdi. Çünkü orada kalan herkes koyu saç rengine sahipti fakat bu ise açık bir saç rengiydi. Yani o suçlunun, bu suçu işlemediğine de kesinlikle karar vermişti. Bu nedenle mutluydu. Hemen gerekli işlemlerin yapılması için polislerden birini çağırdı ve görevlendirdi. Belki de suçluyu bulabilirdi. Hayat bu sefer onu tebessüm ettirmişti. Fakat o kahkaha atmak istiyordu. Bunu başaracağını da biliyordu.

Günler günleri kovaladı. Ahmet Bey, sürekli sonuçları bekledi. Beklediği günde bugündü. Sonuçların geldiğini duyar duymaz, Ahmet Bey odasına geldi. Neredeyse kalbinin sesini duyabiliyordu. Yavaşça zarfı açtı. İçindeki verileri okuyacaktı ve kalbi o kadar hızlı atıyordu ki ... Zarfın içindeki bilgilere bakınca, güm güm atan kalbi duraksamaya başladı. Hiç de tahmin ettiği gibi bir sonuç değildi. Tanımadığı bir suçluya, farklı bir insana rastlamamıştı. Bu Hasan'ın saçığıydı Hasan orada çalışırken bunu düşürmüştü muhtemelen. Çünkü Hasan'ın böyle bir şey yapmayacağı barizdi. Öyle bir hayal kırıklığına uğramıştı ki Ahmet Bey, tam gözlerinden yaşlar akmaya başlayacakken, telefonu çalmaya başladı. Bu sefer aratan tanıdığı bir numara değildi, aksine bilinmeyen bir numaraydı.

-Alo, kimsiniz?

-Sen daha iyi bilirsin kim olduğumu.

-Kimsin, lan!?

-Kızını rehin alan adam.

-Niye yaptın bunu, neden? Ben sana ne yapmış olabilirim ki?

-Ne mi yaptın? Babamı, abimi öldürdün. Onların hayatını kararttın. Onlar ölünce biz hayata zar zor tutunduk. Evimizin reislerini aldın elimizden, beş parasız ortalıkta bırakmaya mahkum ettin bizi.

-İyi de ben sadece bir kişinin abisini ve babasını öldürdüm. Fakat bu yıllar önceydi. Niye intikamını kızımдан çıkarmaya çalışıyorsun, beni alsaydın ya, niye benim masum kızımı?

-Sen de intikamını benden alabilirdin ama abimle babamı seçtin ben de bunu kızınla ödeyeceğim.

- Ne olur yapma bak anlaşabiliriz hatta kızımı bırak da beni al lütfen günlerdir, araştırmadığımız yer kalmadı, her yeri delik deşik ettik. Bir yerin altına bakmadık. Eğer biraz insansan kızımı bırakta beni al.

- Ne bulamadınız mı? Ben senin çok yakınındayım, sen baya uçmuşsun ama ben senin dibindeyim, sadece fark etmen lazım. Bunu bile fark edemeyen seni nasıl amir yapmışlar acaba?

-Nee? Yakınımda mısın? Hangi şeref yoksununa "DOSTUM" dedim ben? Seni bir bulsam var, ya

-Bulabilirsen bul!

-Bir sürü delil bırakmışsın zaten, aptallığın bu kadar!

-

Derken hat kesilmişti. Bu numaranın telefon kulübesinden arandığını hissedebiliyordu, Ahmet Bey. Çünkü konuşurken etrafından sesler geliyordu. Ayrıca daha önce birçok suçlu ile telefon kulübelerinden konuşmuştu ve numaraları aynen buna benzerdi. Sadece acaba bu hangi yakınıydı? Yani ona yakın olan kim olabilirdi ki? Yakınları vardı fakat hiçbiri şüphe edici durmuyordu. Eğer böyle bir telefon gelmeseydi, asla yakınlarından şüphelenmezdi. Ahmet Bey, bunlar üzerinde uğraşırken en yakın dostu Hasan'a ihtiyaç duymuştu.

Çünkü onun asla böyle bir şey yapmayacağını biliyordu. Odasından dışarı çıktı ve Hasan'ı aramaya başladı. Her yere baktı fakat onu bulamadı. Nerede olduğunu da bilmiyordu. Odasına geldi niyeyse içinde şüphe edici duygular uyanmıştı. Bu saç telleri Hasan'a aitti, az önce ona bir telefon gelmişti ve şimdi de Hasan ortalıklarda yoktu. Fakat Ahmet Bey hemen bu düşüncelerden sıyrıldı, çünkü onun babasını ve abisini öldürmemişti fakat onun da babası ve abisi ölmüştü. Niyeyse kafasında birden onun olabileceği düşünceleri kurcalanmaya başladı. Bu düşüncelerden kurtulmak istiyordu fakat engel olamıyordu.

Hasan günlerdir işe gelmiyordu. En sonunda Ahmet Bey, Hasan'ın evine gitti, karısı ve kucağındaki çocukla kapıda karşılandı. Ahmet Bey durumdan bahsetti.

-Hasan'ın nerede olduğunu biliyor musun? Bak bu çok önemli.

- Hayır ben bilmiyorum.

-Gül, dürüst ol. Senin bebeğinin hayatı bir kurşuna bağlı olsaydı ne hissederdin?

-Ben cidden bilmiyorum eve uğramıyorum. Bunu yaptığından ben de şüpheliyim çünkü bu olaylar olduğun gece evde de yoktu. En azından ben çocuğumuza bakmak için uyandığımda yanımda değildi.

-Bunu o yapmış. Vay adı

-Çocuk yanında. Böyle konuşmal

-Gül son kez soruyorum, nerede olduğunu biliyor musun?

-Hayır!

-Peki neden kocanı ele verdin? Neden o gece evde olmadığını söyledin?

-Çünkü o hiç iyi bir insan değil. Her zaman, istediğim şeyleri yapmayınca bana şiddet uyguladı. Çocuğumuza hiçbir zaman bakmadı. Geceleri çoğunlukla evde değildi. Sadece çevresine iyi bir izlenim bıraktı. Ama ben ondan çok çektim. Beni hiçbir zaman sevmeydi. Koruyup kollamadı. O kötü biri ve ben çocuğumun kötü bir babaya sahip olmasındansa, onun tutuklanmasını yeğlerim.

-Peki nerede olduğu hakkında tahmin yürütebilir misin?

-Sadece soğuk bir yerlerde olduğunu çünkü geldiğinde sürekli yanakları kızarmış oluyordu.

Ahmet Bey gerekeni öğrendikten sonra hızlıca Hasan'ın evinden çıktı. Hasan'ın nerede olduğunu tahmin edebiliyordu, suçlu tespit edebilmişti. Fakat her şeyden çok sevdiği biricik kızına bir şey yapmış mıydı, kafayı yiyecekti. Ama intikam soğuk yenilen bir yemektir. Onu sığacağı sıcaklığı öldürdüğünü düşünmüyordu. Böyle düşünmek istemiyordu.

Ahmet Bey yine düşünce seline tutulmuş bir halde karakola geldi. Buraya gelirken, gözlerinden akan yaşları yine eliyle savurttu. Ekibe haber verdi ve Katal denilen bir yere gitmek için ekibi topladı. Ahmet Bey Hasan'ın burada olduğundan şüpheleniyordu, çünkü bu sıcak havalarda soğuk olabilecek tek yer burasıydı. En azından bu bölge de ..

Arabalar hareket etti ve yaklaşık on-on iki araba Ahmet Bey ile birlikte geldi. Uzun bir yolculuğun ardından Katal'a vardılar. Katal genelde suçluların takıldığı, soğuk, sessiz bir yerdi. Ekip ile birlikte Katal'a ilerlemeye başladılar. Hasan polisi fark etmiş olacak ki, Ahmet Bey'in kızının kafasında silah tutulmuş bir halde oraya geldi.

-Oooooooooo kimler gelmiş, kimler....

-Bırak kızımı seni!

-Olmaz sen benim abimi ve babamı öldürürken bunları düşünmedin!

-Ben öldürmedim ki, senin abini ve babanı zaten onlar ölmüştü.

-Adım Hasan ama yenis. Kimlik değiştirmiş olamaz mıyım, sence?

-Alçak, bırak kızımı!

O sırada Ahmet Bey'in kızı olayları soluksuz izliyordu. Hali bitkindi. Gözlerinin altı şişmişti. Aç olduğu anlaşılıyordu. Gözlerinden şu anda biler yaşlar akıyordu. Ne yapacağını bilemiyordu. Çaresizdi.

-Baba kurtar beni!

-Kurtaracağım kızım, sen korkma! Hasan niye kızımı değil de beni aldın ha!

- Kızın daha cazip geldi! Sen de beni değil de ailemi aldın!

Ortalık birbirine girmişti. Ahmet Bey, kızını başına silah dayanmış bir şekilde gördükçe kalbinin sıkışmasına engel olamıyordu, hayat durmuştu sanki. Tam o sırada bir silah sesi inledi. Silah sesi Katal'da büyük bir yankıya sebep oldu. O gün Katal'da yine biri yaşamını yitirmişti. Hayat yine bir oyunun sonucunu belirlemişti. Fakat iyi ya da kötü tarafın kazandığı akıllarda soru işaretiydi.

Her şey her zamanki gibiydi.
Kalabalık bir toplum içerisindeydi.
Başarısızdı.

Parası yoktu.

Dileniyordu.

Görenler fakir sanıyordu.

Halbuki;

Parayla zengin olunamayacağını da

En iyi zenginler biliyordu.

Gözleri donuk bakıyordu.

Neden bakmasın?

Dudakları kurumuştur.

Neden kurumasın?

Zaten o sokakta yaşıyordu.

Onun konuşması gerekmiyordu.

O da konuşmuyordu.

Neden konuşsun?

Zaten onun parası da yoktu.

Bazıları onu görünce vicdan azabı çekerdi.

Bazıları ondan tiksiniyordu.

Ama hepsindeki ortak duygu,

Acımak idi.

Dilenci de bunu umursamıyordu.

O insan olmamaya alışmıştı.

Evet!

Doğru duydunuz.

Dilenci insan değildi.

O insanlıktan dışlanmıştı.

Hayvanlarla da anlaşamamıştı.

Çoğu zaman mutluluk es geçerdiler dilenciye.

Ama bazen...

Yok mu o bazenler!

Bazende mutluydu dilenci.

Çünkü biliyordu,

Eğer olmasa o üstlerindeki süslü kıyafetleri

Olmasa o saçlarındaki boyalar,

O yüzlerindeki pudralar,

Hepsi bir dilenciydi.

Hülasa tek fark paraydı.

O da dilencide bulunmazdı.

Sunulan hayatın olmazsa olmazı neydi ?

Elle tutulur , gözle görülür , tenle hissedilir miydi?Her cenazenin arkasından düşünürüm : Acaba kaç fani dalıp gittiği yere boş baktırmış , gözünü kör , kulağını sağır etmişti? Kaç Ademoğlu yutağında acı , gözünde damlayamayan yaş bırakmıştı? Sesini duyabilmek için iki çift kelamı günlerce içinde şekillendirip söylemeye çalıştığında bayat eklemek gibi boğazında düğümlendireni de olmuş mudur? Heyecanla başladığı güneşli güne şimşek çaktıranlar , ağzı kulaklarındayken burun kıkırdağında zehirimsi bir sancı bırakanlar... Tüm gücüyle durmaksızın haykırmak isteyip henüz yeni başladığında buna bile gücünün kalmadığını , dağlarına sarılmak isteyip baktığında bütün dağlarının yıkıldığını , aslında hiç olmadığını , düşüncelerinin deryadan okyanusa taşıp boğulduğu zamanlar... Peki çiçeğini açtıran da olmuş mudur? Güneşin doğuşuyla mutlu , yağmurun yağışıyla umutlu olmasını sağlayanlar , bulutlarına roman , rüzgarının esişine ezgi , denizinin sesine şiir yükleyenler , uykusuzluğun gözüne verdiği acıyı dünyanın en tatlı duygusu haline getirenler... Acaba hangi göze baktığında kalbinin göğüs kafesinden fırlayacak şiddette olmasına rağmen zamanın durduğunu , hangi sesi işittiğinde tüm vücudundaki tarif edilemez duygunun varolduğunun farkına varmıştı?

Yani hayatının cehennemnin ortasında olduğunu bilip anlam verememek , midende kaynayıp kaburgalarını döven kelimelerin üstüne yutkunmak... Öyle bir olmazsa olmazdır ki kabul edilmese de varoluşla tutulur , yürekle görülür , ruhla hissedilir.

Biri Bizi Gözetliyor

Yıllardır kafaları karıştıran ve hala karıştırmaya devam eden bir soru: Evrende yalnız mıyız? Her kafadan bambaşka bir fikir çıkıyor bu konu hakkında. Somut diyebileceğimiz hiçbir kanıt yok. Sizce yaşam Dünya ile sınırlı mıdır? Yoksa bu devasa evrende başka yaşamlar da var mı?

Uzmanlar tarafından ortaya atılan teoriler var. Bazıları bu teorilere gerçeklik kazandırıp bunu kanıtlarla ortaya koyuyor. Mesela 51. Bölge veya UFO gördüğünü iddia eden insanlar. Belki yalandır belki gerçek. Bu kanıtların gerçeklik payını kimse bilmiyor. Hatta bazı insanlar, bazı devletlerin bu konu hakkında bilgi sahibi olduğunu ancak insanlar ile paylaşmadıklarını öne sürüyor.

Bana sorarsanız ben bu devasa evrende yalnız olduğumuzu düşünmüyorum. Dünyamız galaksimizde küçük bir nokta bile değil ve galaksimiz de evrene oranla bu kadar küçükken, nasıl bu minik gezegende yalnız olduğumuzu düşünelim. Hatta bazı bilim adamları paralel birçok evren olduğunu iddia ediyor. Bu devasa evren veya evrenler sadece Dünyamız ve içindeki yaşamlar için mi? Yoksa bu evrende keşfedilecek daha birçok yer ve yaşam da var mı?

Mağaralarda yaşayan insanoğlundan Mars'a uzay mekiği gönderen insana bilginin gücüyle gelindi. Bilgi ve teknoloji konusunda bizden üstün varlıkların olduğuna ve bizi izlediklerine inanıyorum. Bence birileri bizi gözetliyor.

Zaman nedir?

Bir iş ya da oluşun, bir eylemin içinde geçmekte olduğu, geçtiği ya da geçeceği süre.

Peki ya AN nedir?

An için bir tanım yapmak belki de imkansızdır. Bir video çektiğinizi düşünün. Video birçok fotoğrafın bir araya gelmesinden oluşur. Bu fotoğraflar arasında boşluk vardır, ama o boşluk gerçek hayatta yoktur. Pekala, o zaman an nedir?

Bir telefon konuşması hayal edin. Başladığımızda bunu fark etmeksizin konuşursunuz, her şey anlık gelişir ve 40. saniyeye geldiğinizde ilk saniyeler geçmişte kalmış gibidir ancak hala aynı konuyu konuşmaktasınız. Ya da şöyle bakın: söylemeyi planladığınız her şey ANLIK olarak geçmişe gider. Söylemeyi planladığınız şey bir anda ağızınızdan dökülür ve söylediğiniz gibi geçmiş olur. Peki o zaman nedir bu an? Hala mantıklı bir tanımlama yapamıyoruzdur belki de. Yaşananlar anın kendisi midir, gelecek için planlandığından gelecekte midir, yoksa çoktan geçmişte mi kalmıştır; bu duruma bilimde anın belirsizliği denir.

Nasıl ki biz kum tanelerine kum adı verebilmek için belirli bir miktar belirleyemiyorsak, zamanı dilimlere bölüp saniye, dakika veya saat desek de, anın zamandaki birimini belirlememiz imkansızdır. Fakat bilim insanlarının kabul gördüğü süre birkaç saniye ile birkaç dakika arasındadır. Çünkü insan beyni bu kadar sürede yaşananlara hakim olmuş ve geçmiş kısmına atmıştır.

Çoğunlukla felsefi olan an kavramını bir kenara bırakırsak, zamanda yolculuktan bahsetmek istiyorum. Zamanda yolculuk pek çok kişi için saçmalık gibi gelse de bunu destekleyen ve desteklemeyen düşünceler bulunmaktadır. Fakat bunların en büyük sorunu, PARADOKSLARDIR.

Nedir paradoks? Paradoks, çelişkidir. Bir olay aynı anda hem oluyor hem de olmuyorsa bu bir paradokstur. Bir olay kendi varlığı yüzünden kendisini yok ediyorsa bu bir paradokstur. En ünlülerinden birisi "Back to the Future" filmine konu olan paradokstur. Örneğin büyükbaba paradoksuna göre geçmişe yolculuk yapıp kendi büyükbabanızı öldürürseniz büyükbabanız hiçbir zaman anne veya babanızın doğumunu sağlamayacak; dolaylı olarak siz de doğmamış olacaktınız. Eğer siz doğmamış olsaydınız büyükbabanızı öldüremeyeceğinizden büyükbabanız ebeveyninizin doğumunu sağlayacak, ve siz de doğacaktınız. Bu durum kendi içinde çelişir. Fakat buna karşı olarak da PARALEL EVREN veya 4. BOYUTUN DALLANMASI düşünceleri vardır. 4. boyut 10 dakika öncesi ile tam şu kelimelerin okunduğu anı birleştiren doğrudur: zaman. Fakat eğer bu doğru büyükbaba paradoksunun çözümlerinde bulunduğu gibi dallanıyorsa ve yeni bir evren oluşturuyor ve orda yaşamınız devam ederken diğer evrende büyükbabanızı öldürdüğünüz için doğmuyorsanız, 2 evrenden birinde bulunmaktasınız demektir. Zaten bu farklılık da olmasa tek bir evren olurdu ve 2.si yeni bir dal oluşturup sizin doğmadığınız bir evren yaratmazdı. Yani buradaki tek fark sizin soyunuzun devamı olurdu. Soyunuzun devamı ise belki de ilk evrende, gelecekte, dünyada önemli rol oynayacak bireylerin doğmasını sağlarken 2. evrende bunu sağlamayacak ve doğal olarak dünya tarihi veya dünyanın sonlanma sebebi de değişecekti. Bu farklılık dünyanın başlangıcını değiştirmese de aynı noktada başlayıp farklı yollarla farklı sonlara ulaşmasına sebep olacaktı, bu da bize açık açık gösteriyor ki ortada sadece 4. boyut değil, farklı ihtimallerin birleşmesiyle oluşan 5. Bir boyut da vardır. Şuana kadar kuantum fizikçileri 10 boyut bulmuşlardır. Daha sonrasında ise birden fazla sonsuzluğun bir araya gelmesi ve kendi içinde dallanması ile bütün ihtimaller içerildiği için bir üst boyut teorik olarak bulunamamıştır. Bir başka paradoks ise ikizler paradoksudur. Bu paradoksa göre ikizlerden birisi uzaya ışık hızının %90'ı bir hızla araçla giderse, 5 yıl sonra döndüğünde, zaman dünyadakinden %44 daha yavaş aktığından kardeşine göre daha genç kalmış olur. Bu hem hızla, hem de diğer cisimlerin kütle çekimiyle alakalı bir konudur. Yani zaman, **değişkendir**.

Zaman mutlak değildir, insanın kanaatidir ve birçok farklı unsur tarafından etkilenir.

Ona yöneldim yazıyorum... Duymuyorum... a,b,c,d,e... Devam ediyor harfler ben aralarında yüzüyorum.

Ve nihayet özgürüm. Hepsi benim bana hizmet ediyor, önümde duruyor, istediğimi kullanıyorum.Üç boyutlu bir resim gibi etrafımda dolaşüyor harfler. Yazarken özgürleşiyorum. Görüyor, kokluyor, dokunuyorum. Koşuyor, zıplıyor, bağıyor, çıldırıyor. Konuşmak ne kadar güzel olsa gerek.

Her zamanki gibi sıradan başlamıştı her şey. Annem neşe ile almıştı kardeşimi kucağına öpüyor, kokluyordu. Sevinçten yerinde duramaz bir hali vardı. Babam da o gün çok farklı bir enerji ile başlamıştı güne. Erkenden kalkmış güzel bir kahvaltı hazırlamıştı hepimize.

Güneş pırl pırl aydınlatıyordu evimizin içini. Avizedeki taşların yansımından bir sürü gökkuşağı oluşmuştu etrafta. Camdan içeri tatlı tatlı meltem esiyordu. Perde bir gelinlik edasıyla uçuşuyordu. Mis gibi bir bahar havası vardı sanki. Odamın beyaz duvarları tüm sakinliği ile kalkmamı bekliyordu.

Yavaşça yatağımdan sıyrılıp ayaklarımı yere basmadan rüyadamıyım diye düşünmüştüm. Nihayet o beklediğimiz gün gelmişti. Hayret, şaşkınlık, heyecan ve karmakarışık duygularla odamdan çıkıp anne ve babama hafifçe gülümsediğimi hatırlıyorum. Ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. Şaşkın şaşkın etrafa bakarken annem kahvaltıya gelmemi söylemişti.

Ne yediğimi, ne konuştuğumuzu hiç hatırlamıyorum. Yoğun bir çiçek kokusundan sarhoş olmuş gibi bir halim vardı. Ailem bana tebessüm ile bakmaktan başka birşey yapmıyordu. Nihayet sıra hazırlanmaya gelmişti.

Daha dün anaokuluna başlamamış mıydım. İlk okulu ne zaman bitirmiştım. Hele o lise. Korku, kaygı, tedirginlik ve heyecan ile geçen lise yılları... Ne güzeldi arkadaşlarım, öğretmenlerim, emeklerimiz hedeflerimiz.. Ben şimdi üniversiteden mi mezun oluyorum? 4 yaşımdan beri hedeflediğim yolun sonuna mı geldim? Diye düşünmüştüm...

Nihayet hazırlıklar bitmişti. Ailem beni görünce çok duygulanmışlardı. Evden bu duygularla çıkmıştık yola, mezun oluyordum. İstedğim mesleğe kavuşmuş, diplomamı almaya gidiyorduk. Gözlerimi sık sık ovalıyordum bütün bunlar rüya mı diye.

Son kez gözlerimi açtığımda varış yerimiz burası mı diye düşündüm. Her yer sessiz ama çok kalabalık, insanlar şaşkın ve telaşlıydı. Sabahtan beri yaşadığım o duygularla birlikte, o an gördüklerimi toparlayıp anlam vermeye çalışmıştım.

Yanımıza gelen kişinin söylediklerini duyamıyordum. Bu kadar heyecanda normal mi diye düşünmüştüm. Heyecandan göz görmez derlerdi de, kulak da duymaz olur muymuş?

40 günlük bir yoğun bakımın ardından açmışım gözlerimi o gün. Etrafımda koşuşturan şaşkın doktorlar aileme haber veriyorlarmış. Mezuniyete giderken geçirdiğimiz kazada ağır yaralanmışım. Ama ters giden bir birşeyler vardı. Duymuyordum. Duyma yetimi kaybetmişim. Ve zamanla konuşamayacağımı söylemişler aileme. Evet duyamıyordum. Etrafımda olanları, gürültüleri, müzikleri annemin sesini, kardeşimin ağlayışını.

Cahit Zarifoğlu, farkında olmadan beni anlatmış bazı satırlarında...

Çayırkuşu ENGELSİZ yapraklarda

Havası dondurulmuş ve sudan alıkoyulmuş

Bir ay gecesi tanrısıyla

Elişi kağıtlarından ev demetleri

Ve deniz başlarında

Küçük ve yuvarlak ellerle tutturulmuş çocuk etekleri

Çayırkuşunun ENGELSİZ yapraklarına...

İssiz bir ormana yaklaşan bir geminin sesini duyar gibi seviniyorum onu dinleyince. Seçkin bir kimse değilim, hatta bazılarına göre özürü bile sayılırım.Zor zamanlardı. Ama doktorlar yanılmışlardı. Çünkü ben artık duyuyorum.

Mevlana ne güzel yazmış aşkını. Ne de güzel anlatmış satırlada. Dertleşirim onunla sık sık. Çok iyi bir dinleyicidir. Ben yazılanları duyabiliyorum. Sınırsız ve özgürce... Ya siz?

AL SEMA

Tanı ki her doğan güneş,
ufuklarda al rengin olsun.

Her kurtuluşa erdiğin savaş ,
Çehrende yılların uzun ince bir çizgisi olsun.

Biten bir toprağın sinesinden hürriyetin edalısı ,
Bir milletin çıkışını görür olursun.

İşte odur ya keramet,
İki karış toprağı kendine vatan bilmek.

Adında olmasa ulu çınarın köklü şanı ,
Altında yatmasa verdiği şehidin soluyamadığı
havanın matemini ,

O zaman ne çare ki arş alanın secde edaları ,
İşte odur ya kelamı becermek ulu çınarı geçmiş
unutturmadan yeşertmek.

Semada dalgalanan hilalim ,
Biz senin lisanın oldukça ,

Şu matemli ezanların evlatları bilmez zannetme,
Senin hilalinde gözü olan kahrolası elleri

Sanma ki şu zorlukların dokuması ,
Ulus sana çehresini dönmüş,

Ne arzu ettiğini bilmiyor zannetme,
Senin köklü alnını ve 29 Ekimi istiyor...

***** Bir Yudum Sen *****

Bir koca bardak zehrin,
Dibindeki panzehir gibisin,
Sonunda ulaşılabilecek mutluluk için,
Uzunca bir süre içilmişsin,
Ve düşüncesizce alınan her yudumda,
Düşünülemeyecek kadar acı çektirmişsin.

Eşsiz çiçeklerden yapılmış esansın,
Her koklayışta başka dünyalara götüren,
Ve bizi kendine bağlayan bir parfümün,
Sadece birkaç damlasını oluşturan esans.
Kendinden bir zerre elde edebilmek için,
Binlerce çiçeğe mal olmuş esans.
Sonucunda aldığın sonsuz yaprakta,
Elbette ki farklı çağrışımlar hissettirirsin.

Milyarlarca parlamaya çalışan yıldızın,
İçinde bulunduğu devasa evrende,
Birçok gezegeni aydınlatan güneşsin.
Sana karşı olan mesafemiz bozulduğunda,
Bizi umursamadan yok edebilirsin,
Ayrıca bizi donmaktan da kurtarabilirsin,
Fakat biz olmadığımız zamanda,
Senden yalnızlıkta kendini kaybeden,
Sıradan bir yıldızdan ibaretsin.

Bana yaşadığımı hissettiren yağmur sensin,
Her düşen damlada biraz daha yaşatan,
Fakat başkalarının kabusundan ibaretsin,
Kiminin evini basıp her şeyini alan,
Kiminin üstünü ıslatıp hasta yapan,
Yine de sen sensin ve güzelsin,
Beni hasta yapıp öldürsen de,
Elimdeki her şeyi alıp bitirsen de,
Hiç fark etmez çünkü benim her şeyim,
Bana yaşamı hissettiren duygular sensin.

ZAMANA DİRENMEK

Size Dünya Klasikleri arasında önemli bir yere sahip olan LEV TOLSTOY'un en önemli başyapıtlarından biri olan Anna Karenina'yı anlatacağım.

Öncelikle çeviri konusuna değinmek istiyorum. Dünya klasikleri yazılışlarının üstünden yüzyıllar geçmesine rağmen Dünya Edebiyatında yerini koruyan nadide eserlerdir. Bana göre, edebiyat için bu kadar değerli eserleri okurken, eserin tam olarak içine girebilmek adına çevirilerini çok iyi yapan Mazlum Beyhan, Ergin Altay, Tahsin Yücel gibi başarılı çevirmenleri tercih etmeliyiz. Benim tercihim Ergin Altay'm çevirisiyle Richard P.Blackmur'un son sözleriyle basılmış 1035 sayfalık eser oldu.

Kitabın içeriğine geçmeden önce yazarımızın hayatına da göz atalım istedim. 1828 yılında Rusya'nın Tula şehrinde doğan ve küçük yaşlarda anne ve babasını kaybeden yazarımız yakınları tarafından büyütüldü. İlk eseri "Çocukluğum" u yazdıktan sonra orduya katıldı ve pek çok savaşta yer aldı. Bu sırada yazarımız kumar borçları sebebiyle sıkıntıdaydı. Ordudan ayrıldığında kardeşi Dmitri hastalanarak öldü. Otuz dört yaşında iken on yedi yaşındaki Sofya Andreyevna Behrs ile evlendi. Bu evlilikten on iki çocukları oldu, bu çocuklardan beşi öldü. Daha sonralarda başyapıtı sayılacak "Savaş ve Barış" ile "Anna Karenina" yı bu dönemde yazdı. Halkın perişanlığı onu üzdüğü için bütün servetini köylülere dağıtıp her haliyle onlar gibi yaşamaya başladı. Değişmeyen tek şey bıkrıp usanmadan yazmasıydı. Yazarımız 82 yaşında 1910 yılının Ekim ayında karısından uzaklaşmak istemesiyle Yosnaya-Polyana ya doğru yola çıktı. Ancak soğuk kış gününde Astapovo da zatürreye yakalanarak hayata gözlerini yumdu.

Tolstoy'un hayatı tam bir dramdır. Bütün servetini köylülere dağıttığı için ailesi ile arası açılan yazarımız yeni bir Hristiyanlık akımı tanımlamasıyla Ortodoks Kilisesi tarafından aforoz edilmiştir. Yazarımız bu başyapıtında aslında tüm karakterlere kendinden bir şeyler eklemiş ancak ben onu en fazla Levin karakteri ile bağdaştırdım. Tolstoy'un hayatının kitaba başlamadan önce kesinlikle okunması gerektiğini düşünüyorum.

Gelelim romanımıza; Anna Karenina Tolstoy'un 1873-1877 yılları arasındaki dönemde yazmış olduğu sekiz bölümden oluşan romanına.

"İçim nefretle dolu, öcümü alacağım."(Kitaba başlarken)

"Mutlu aileler birbirine benzerler, her mutsuz ailenin ise kendine özgü bir mutsuzluğu vardır."

Bu kitabımızın ilk cümlesi. Tolstoy daha ilk cümleden kitabın ne kadar iyi bir eser olduğunu bizlere gösteriyor aslında. Romado Stepan Arkodyeviç Oblonski (Stiva) ile karısı Darya (Dolli) Aleksandrovna anlatılıyor. Stiva karısını aldatmıştır, karısı bunu öğrendiğinde deliye dönmüştür. Olaylar burada sarpa sararken ana karakterimiz Stiva'nın kardeşi, Aleksey Aleksandroviç ile evli olup bir oğlu olan Anna Karenina devreye giriyor. Anna Karenina Moskova'ya gelirken Kont Aleksey Vronski ile tanışıyor. Kitabımızın diğer kahramanları ise Stiva'nın yakın arkadaşı olan Konstantin Dimitriyeviç Levin ve Dolli'nin kız kardeşi olan Katerina Aleksandrovna Şçerbatski'dir. Öncelikle kitaptaki çiftler Anna-Aleksey, Stiva-Dolli, Kiti-Vronski iken ilerleyen bölümlerde bu denge değişiyor.

Vronski ile Anna'nın aşk yaşamaya başlayacaklarını kitabın başında Anna devreye girdiğinde anlıyorsunuz. Ancak aşkları her ne kadar güçlü görünse de bir o kadar imkansız ve yasaktır. Diğer yandan Levin ve Kiti düzenli sayılacak bir ilişki yaşamaya başlarlar.

Levin'i Tolstoy ile bağdaştırmamın birçok sebebi var aslında. Gerek halkına duydukları sevgi gerekse din hakkında düşünceleri olsun birçok özellikleri ortak. Ancak kitap hakkında daha fazla ipucu vermek istemediğimden bu kadarına değinmek ile yetineceğim.

Kitap hakkında yorumumdan bahsedecek olursam; Romanımız televizyon seyredirken okunacak, kolay sindirilip değerlendirilecek bir kitap değil. Bu nedenle ilk kez okuyacak olanlara not tutmalarını tavsiye ediyorum. Çünkü, karakterler ve olay örgüsü, yan yana birbirine paralelmiş gibi okunurken bir karakter baharı, bir karakter sonbaharı yaşayabiliyor. Ara ara karakterler bir araya gelip zaman eşitlense de daha sonra karakterler kendi hayatlarına kendi zamanlarına dönüyorlar.

Yazarın yaptığı tasvirler ve ruh tahlilleri oldukça başarılı. Kendimi Anna'nın uzun kirpiklerini, yeşil gözlerini ve siyah buklelerini kolaylıkla gözümde canlandırırken buldum. Bence Anna'nın Kiti'nin ve Dolli'nin duygularını bu kadar kolay ve anlaşılır bir şekilde bize ifade etmesi Tolstoy'un başarısının başka bir kanıtıdır. Karakterlerin iç dünyalarını anlamakta hiç zorlanmadım doğrusu. Ve kendi özelliklerimden birkaçını Anna ve Kiti de de gördüm. Romanımız o kadar çok karakterin iç ve dış dünyasını anlatıyor ki içlerinden en az birinde kendimizi buluyorsunuz. Ve artık onlar gibi yaşamaya başlıyorsunuz. Ben aslında haftada hatta bazen günde bir roman bitirebilmeme rağmen Anna Karenina'yı bir ayda okudum. Tabii bu dönemin sınav haftama gelmesi de bir etken olmakla birlikte biraz da sindirerek okumak istedim.

Bu bir aylık sürede yaşadığım olaylarda Anna olsa böyle yapardı ya da Levin bu düşüncelere sahipti bu konu hakkında böyle düşünür diye düşünmediğim de olmadı değil. Dediğim gibi Tolstoy'un usta kalemiyle yazdığı her cümleyi okurken aslında sizde onlarla birlikte yaşamaya başlıyorsunuz.

Kitap sadece aşkı konu almıyor elbette. Hatta temasını bir kelime ile özdeşleştirmek mümkün değil bana göre. Aşk, düşünce, merhamet, kardeşlik, dostluk... Hepsinin barındırıyor.

Yazarımız bir yandan karakterlerimizin hayatlarındaki olayları anlatırken içten içe Rusya'nın o dönemdeki iç yapısı hakkında da bilgiler veriyor. Hatta düşüncelerini Levin üzerinden anlatıyor bazı bölümlerde.

Kitap ile ilgili gözümde kaçan yazmak isteyip de unuttuğum bölümler muhakkak olmuştur. Üzerine sayısız tezler yazılmış, yazılmasının üzerinden geçen zaman rağmen zamana direnen böyle bir başyapıt ile ilgili ne söylesem ne yazsam azdır elbette. Ancak klasikleri hala okumamış ve okumak isteyen kitapseverler için güzel bir başlangıç olacağını düşünüyorum. Ayrıca klasikler; bence gençken, orta yaşlıyken ve yaşlıyken olmak üzere üç kez okunmalıdır. Anna Karenina'yı tekrardan okumayı düşünüyorum.

"Sonra titredí, ıřık sönmeýe bařladı, sönüdü."

Sözlerime burada son verirken kitaptan çok beğendiğim birkaç alıntıyı sizlerle paylaşmak istiyorum.

"Ölüm her şeyin kaçınılmaz sonudur."

"Mazi bir girdaptır. Farketirmeden içine çeker halbuki sana lazım olan bir tek řu andır. řu anın hakikatini yaşamaktır aslolan."

"Bu duygu, gittiği yönün gitmesi gerekenden çok ayrı olduğunu pusulada gören ama bu gidişi durdurmak için elinde bir şeyi olmayan bir denizcinin gerçeği gördüğü anda hissedeceklerinin aynısıydı. Her geçen dakika uzaklaşturmaktadır onu gideceği yerden, bu uzaklaşışın ölümden farkı yoktur."

"Özgürlük mü? Neye yarar özgürlük? Sevmektir mutluluk. Onun istediği şeyleri istemek, onun düşündüğü şeyleri düşünmektir mutluluk. Özgürlüđün olmamasıdır yani."

"Ařkın bittiği yerde nefret başlar."

NOT: Araştırmalarımaya göre Steřhan Zweig'in Tolstoy üzerine bir kitabımı buldum. En kısa zamanda onu da okumak istiyorum. Tolstoy'un hayatını çok güzel anlattığı söylentiyor. İlgilenen kitap dostları için kitabın adı "Kendi Hayatının şirini Yazanlar"

Bol kitaplı, kitapların içinde kaybolduğumuz sevgi ve huzur dolu günler dilerim.

Ya da iyisi mi?

Ben size Anna ve Vronski'nin ki kadar aşk dolu günler dilerim...

Did din... Ve üstten bildirim. Bilmem ne kişisinden mesajınız var. Aa! Ne yazmış acaba? Onu da bildirim çubuğundan oku. E cevap vermesem de olur. Ne önemi var ki zaten? Heyecan neresinde? Telefonun başında çaresizce beklemezde mi? E ama saçmaladın ne yapalım? Mesaj da mı atmayalım? İletişim de mi kurmayalım? Tabi ki kurun. Zaten aksine söylemek ne haddime. Benim derdim heyecan olmamasıyla.

Eski zamanlara hep imrenerek baktığımdan sanırım. Her ne kadar teknolojinin nimetlerini dibine kadar sömürsem de bazen esiyor işte. Hayal ediyorum sadece.

Eski zamanlarda orta Avrupa'dayım. O zamanlar nerde jean, basic tshirt? El mecbur elbiseydi astarıydı derken daha adını bilmediğim bir sürü şey giyinmişim işte. Göğe bakıyorum. Belki çok uzaklardan biri de bakıyor göğe. Daha o mısralar dökülmemiş ama göğe baktıkça mutlu oluyoruz. Ben bir kuş bekliyorum uzaktaki kahramanımız ise güvercini ulaşmış mı onu merak ediyor belki gök bir ipucu verir. Ama maalesef... Bekleyecek. O güvercin önce bana ulaşacak. Gün bitti güvercin nerede? Ah savsak güvercin! Kesin yine yolda arkadaşlarına takıldı ya da hafta sonu girdi araya o yüzden mi gelmiyor, mesaisi mi bitti yoksa? E benim gözler gökyüzünde yıldızlar çıktı şimdi de. Belki de aynı yıldıza bakıyoruz. Gözlerim kapanmaya başlıyor. Hayır, kapanma gelecek benim güvercinim! Ah be güvercinim! Neredesin sen?

Gözüme bir şeyler batıyor. Ne ki bunlar? Gözlerim niye kapalı? Güvercinimi bekliyordum ama ben. Güneş mi? Ne ara doğdun arkadaş sen ya? Peki, acaba güvercinimi görmüş olma ihtimalin var mı sevgili güneş? Hiç mi yok? Peki, o zaman. Acaba güvercini yollamadı mı? Öldü mü yoksa? Son ne zaman güvercinliğe girmiş onu da göremiyorum ki... Bekleyeceğim zaten yapacak daha iyi bir şeyim de yok. Acaba gidip kiliseye baş kaldırsam mı? Yok ya şimdi kadın başıma ne işim var. Acaba bitkiler nasıl çoğalıyor ona mı kafa yorsam? Şşşt kızım sakın ol.

Kadınsın sen haddini bil. Bak yine çılgınca düşünmeye başladın. Ay vakit geçmiş. Güvercinim gelmiş. İyi de ben bundan kâğıdı nasıl alacağım. Heh! Ayağını çözdüm mü oldu galiba ya? Güvercin dur bakayım ben okuyacağım sonra vereceğim cevabı, sen de götüreceksin sahibine. Dur bakalım yazayım hemen. İyi de bana şimdi afili bir söz lazım. Komşuda fazladan var mı acaba? Yoksa kasabaya gidip Aristo amcaya falan mı sorsam? Çok düşünüyor ya o. Aman, sallıyorum bir şeyler ne olacak sanki? Şimdi bir de bunu güvercinine bağladım mı tamamdır. Hadi bakalım güvercin uç...

Sanırım olmadı. Eski dönemler iyi güzel hoşmuş ama benim Tardis'te sorun var galiba. Tam gidemedim ben oralara. Olsundu... Hayal etmek ya da en azından denemek güzel şeydi. Bana bu yolculukta ortak olan, hayalimin kahramanı posta güvercini teşekkürler sana. Şimdi sen olmasan da hayatımızda arkadaşlarının sesleri bildirim sesimiz. Merak etme yani unutulmadınız. Ama Asaf'ın da dediği gibi bazı şeyler yokken güzel. Olsaydınız belki de böyle düşünmez yavaşlığınızdan şikayet ederdik. Belki gelmeyişleriniz kaç kişiyi küstürdü. Duvarlarda parçalanırdınız maazallah. Malum sinirli ve tüketici bir dünyada yaşıyoruz. Soyunuz falan tükenirdi. Yazık olurdu.

Ama şimdi yüzyıllar sonra dönüyoruz geriye şimdi barış için azat ettiğimiz Eminönü de yem attığımız sevimli kuşlarla iletişim kurmaya çalıştığımızı hayal ediyoruz. Sonra bir korku geliyor tabii insanlara twit atmadan ne yaparız, fotoğraf paylaşmadan, stalk yapmadan, like atmadan nasıl geçer bu hayat, dm'den yürümedikten sonra ne anlamı var bu dünyanın? Sonra sakince bu fantazik son derece nostaljik – hatta taş devrinden kalma- düşünceleri bırakıyoruz bir kenara, akıllı telefonumuzu elimize alıyoruz ve başlasın stalklar. Hehl işte şimdi kriz geçti, soluklar düzene girdi.

Üzülme güvercin, biz böyleyiz işte. Sakız ettik ağzımıza 'kitapların şarjı, bisikletin benzini bitmez, özgürlük ucuzdur' cümlesini ama kitapları şarjı biten aletlerden okuruz, bisikletlerimize spor salonlarınsa bineriz yani benzinli değil yine ama elektrikli. Bakma sen bu devirdeki insanların kafası seninkinden benimkinden karışık. Ne diyoruz, ne yapıyoruz biz bile bilmiyoruz.

Mesela yolların sadece asfalttan olduğuna inanıyoruz. Oysa iz basabildiğin her yer yoldur. Bazen gökyüzü bakışlarına yoldur. Bazen deniz yoldur. Düşüncelerin denizden gider diğer kıyılara, hayallerin kulaç atar yunuslarla. Bazen dağlar yoldur, dertlerin gider oralardan. Yahut sen öyle inanmak istersin.

Sahî güvercin ne çok derdin var senin öyle. Ne çok konuşturdu beni ama sen hiç konuşmadın. Kafdağı'nın ardından hiç mi haber yok? Mesela güzel günler neredeler? Göreceğiz o günleri biliyorum. Nazım'a güvenim tam benim ama yine de merak ediyor insan. Hiç havadisın yoksa posta güvercini bunlar haber olsun sana anlat dört bir yana... Uç artık! Hadi...

"Kurallar..."

Ve sadece yaralanırsın. Kanadı kırık kuşlara umut vermezler efendim. Vazgeçilmiş insanları sevmezler. Gözler hiçbir şeyi anlatmaz efendim. Her şey yalan, her şey yalnız. Karanlık sarmalanmış ruhlar da, tertemiz yürekler istiyor. Kimse aynı değil birbiriyle. Efendim, davul bile dengi dengine çalınmıyor. Öyle hiçbir şey masallardaki gibi değil. Ne gökkuşağının ardında altın keseleri ne de sabrın sonunda selamet var. Gözleri ışık saçan insanlar mutlu değiller efendim. Kurallar kalbini delip geçecek kadar keskindir bu diyarda. Gülümsemeler sahte, somurtmalar dikkat çekici. Güzellik gelmiş herkesin ağzına; anlamını bilmeden seviyorum diyorlar. Kelebeklerin ölümünü kutluyorlar efendim. Boğazlarına kadar bataklıklar. Yalnızım diyorlar, yalnızım. Oysa ki çok kalabalıklaşmış umutlar. Denizler taşmış, gelgitler artmış.

Öyle anlatıyorum ama peki ya siz? Efendim, kanadı kırık bir kuşu yadırgamadan, tereddütsüz sevebilir misiniz? Onun hayatının bir parçası olabilir misiniz?

MEKTUP

Merhaba Nerde, Ne Zaman Doğacağını Bilmediğim Kişi,

Ne zaman doğacağını bilmiyorum ama doğacağını ve beni görmeyeceğini biliyorum. Yüzden sana bir mektup yazıyorum. Bu mektup sana ulaştığında nasıl bir halde olduğunu bilmiyorum. Bildiğim şey benim için gelmediğin. Benim için gelmeyen şeysin. Gündüzsün sen. Benim için üstüme hiç doğmayacak ama benim hep bekleyeceğim Gündüz. Gündüz... Sen aydınlıksın, umut, doğruluk, hak, özgürlük. Sen günsün Gündüz. Benim için doğmayan gün. En az her iki yüzyılda bir doğarsın tekrardan. Bir bebek olarak tekrar gelirsin dünyaya. En baştan başlarsın her şeye. Sonra içinde ne olduğunu, ne kadar güçlü bir ruh olduğunu görürsün Gündüz. İşte o zaman tüm insanlığa ilham olursun. Biliyor musun, geçen yüzyıl sarı saçlı, mavi gözlü biriydin. Bir Yunan ilinde doğan bir Türk'tün. Gerçi şu an Yunan ili. Yine de sen Gündüz'dün. Bu sefer nerde doğarsın bilmem ama yine de sana birkaç nasihatte bulunayım. Beni ve nasıl bu kadar çok şey biliyorum sorarsan Gündüz haklısındır bu merakta. Ben deli. Belki bir veli belki de senin için anlam ifade etmeyen biri. Ama yine de bir deli. Deliyim Gündüz. Neden deli olduğumu sorma. Deliyim işte. Ama sen benim gibi değilsin zaten Gündüz. Aklın ve kalbin terk etmez seni bende olduğu gibi. Ama yine de veriyim nasihatimi. Sakın kendini inkar etme Gündüz. Gücünü, görevini dengeyi kur evrende Gündüz. Bazen ikimizde aynı anda dünyada oluruz Gündüz. Sabah ayı görürsün ya hani. Bazen geceleri güçlü bir ışık görürsün ya da. Tam da öyle olur. Ama neredesin acaba şu an. Belki şu an bu mektubu okuyorum. Belki şu an bu mektupla hiç bir alakan yok. Belki bugün yanından geçtim. Bilemezsin Gündüz. Hiçbir şeyi bilemezsin. Gerçi bir şey de fark etmez. Mevlana da der ya " Ne ben benim, ne sen sensin ne de sen bensin ama ben benim sen sensin sen de bensin. Bizim durum da tam böyle Gündüz.

Ben korkağım Gündüz. Doğruyu söylemeye korkarım Gündüz. İnsanları yalan içinde bırakır umutlarını alırım Gündüz. Umutlarını yani ruhlarının yakitlerini yollarının ışıklarını çalarım. Kör bırakırım Gündüz onları. Yalnızlaştırırım. Yalan çok bu dünyada Gündüz. Yanlış bol. Sen doğru ol Gündüz. Zor olanı ol. Yapılması güç olanı yap. Üstat da der ya "yol ikiye ayrıldı ve ben daha az kullanılanı seçtim." Sen daha az kullanılanı seç Gündüz. Rehberin sen ol. Yeri geldi mi adalet ol Gündüz. Güçsüzün değil haklının yanında dur. Hakkı gözet Gündüz. Susma. Susma sakın. Kaybetme içindeki kıvılcımı. Susturma sakın yüreğini. O susarsa Gündüz sen bitersin. Umut biter. Söndürtme umudu bana Gündüz. Gözünün yaşını gösterme sakın düşmana Gündüz. Çünkü kimse ona bakmaz. Duygunu sana kullanır Gündüz. Ancak sen benden farklısın zaten. Ben istesem de ağlayamam Gündüz zaten. Dedim ya benim kalbim sustu. Dayanamadı bu kadar bana. Susmaya alışamadı. Bıraktı beni bu koca dünyada. Yapayalnız bıraktı. Benim kim olduğumu öğrenmek istersen Gündüz. Ben... Ben tam ziddinim senin. Sen akıllısın bense deli, sen umutsun bense umutsuzluk, sen doğrusun bense yanlış. Tek bir ortak noktamız var, sen de ben de insan değiliz. Hep vardık, hep var olacağız. Sadece birlikte değiliz pek. Ziddinim senin Gündüz.

Sen Gündüz ben Gece. Geceyim ben. Sen gelir umut verirsin, ben alırım. Sen hak dağıtırsın en yine alırım. Milyonlarca yıl yaşadım Gündüz. Binlerce vücut değiştirdim. Ama şu anda sadece bir gencin vücudundayım. Ruhlar hakkında da sana birkaç bilgi vereyim. Senin bulunduğun ruh genelde yükselir. Benimkiyse dağılır. Yok olup ölür. Aynı ruhu arka arkaya kullandığımız bile vardır. Mesela şeytan ruhlarla anlaşma yapar ve alırdı, ben onun ruhunu aldım. Seninleyken bir ilham kaynağı, sevilen kuldu. Benleyken cennetten kovuldu. İnsanlığın dünyaya gitmesine sebep oldu ve sonsuz cehennemi aldı. Ama en korkuncu bunları ben değil parçalanan benliği yaptı. Çoğuna karışmadım bile. Paylaştığım ruhlar her zaman parçalanmaz bazen tam terse döner. Kabil tam terse dönüp sevdiği kardeşini öldürdü. Sırf daha güzel bir kadın için. Kabil kadar güçlü ama iradesiz bir ruh elime geçmedi bir daha. Şu anki vücutsa paramparça oldu. 5 kişiye bölündü. Bir akıllı birine dönüştü. Ciddi, soğuk ancak mantıklı. İki her şeyle dalga geçmeye başladı. Dört çok hüzünlü biri oldu. Beşse sadece öfkeli. Üçüncüyse asıl kişiydi. Üç Suskun oldu. Suskuna döndü, konuşmaz oldu. Asıl kişidir ama üç. Yoldan çok korkar Suskun. Onu bırakan herkes yola çıkmıştır onun için. Hiç dönmeyecekleri bir yola çıkmışlardır. O da kendi kendine söz vermiş yola çıkmamak için. Çıksa da arkada birini bırakmamak için. Suskun terk etmekten çok korkar Gündüz. Diğer dördü de buna saygı duyar. Suskun çok garip Gündüz. İstese diğer dördünü ve beni bir anda yok eder. Ama yapmaz. Çünkü kafasındaki sesler de olmasa tamamen kapatır kendini. Ne ruhu ne kalbi ne beyni ne de kederi aldı. Sadece kalemi istedi Gündüz. İletişim için sadece kalemi kullanır. Ama kitap okumayı sevmez. Diğer dördü bayılır kitap okumaya ama ona saygılarından okumazlar. Suskuna saygı duyarlar çünkü diğerlerini yok etmedi. Suskun da birisi konuşuyor diye minnettar. Onu sadece belli belirsiz hissediyorum. Yoksa ben de bilemezdim bu kadar şeyi.

Genelde ikiyi konuştururlar. Vücudun berbatlığını gülerek saklayabileceklerini düşünürler. Çok güzel yalan atar, bolca şaka yapar. Bense onu sadece bir ev gibi kullanırım. O kadar şey yaptıktan sonra vücuda geri dönerim.

Sana bir tavsiye ruhu parçalama Gündüz. Benim gibi devrini değerlendir. Benim devrim bitti bitecek. Devrini iyi değerlendir ve tekrar insanlığın ilhamı ol ki bana yıkamayacağım bir dünya bırak.

GECE

BEN KİMİM ?

Genç kızım aklımdaki düşünceler, çıkmaz bir yol gibiydi. Belki de aklımdan sonsuz düşünce geçiyordu ama her düşüncesinin bitiş noktası karanlıktı. İşin içinden çıkamayacağım farkındaydı ama düşüncelerini durduramıyordu. Her zamanki gibi kendini, düşünmekten bitap hale getirene kadar düşünecek, sonra duygularını paylaşabileceği kimsesi olmadığından ağlayacak ve ağlarken uyuyakalacaktı. Sabah güneşinin kendisine tatlı dokunuşunu hissedecek, belki birkaç dakikalığına mutlu olacak -öyle günler olurdu ki küçük ve biçimli dudaklarının kenarları kıvrılmazdı bile- sonra tekrardan büyük bir sessizlik içinde kafasındaki düşüncelerin gürlüğüyle uğraşacaktı. Yaşlıları gülüp eğlenirken, sınav stresine girerken, eve geldikleri zaman yemeklerini geç hazırlayan annelerine surat asarken, isyankar ve agresif davranırken, hiçbir zaman gerçekten yalnız hissetmezken, hayatları toz pembe hayaller üzerine kuruluyken o; düşünüyordu. Sokakta yaşayan her kimsesiz çocuk gibi o da erken olgunlaşmıştı.

Kim olduğunu bilmiyordu, en çok düşündüğü şey ise buydu. Hiçbir şeye ait değildi; üstündeki siyah, eski kıyafetler ve kendini bildi bileli boynunda olan kırmızı renkli, bir ağaçtan oyulduğu anlaşılan kalp şeklindeki kolyesi dışında bir şeye sahip olduğunu da söyleyemezdi. İsmi yoktu. Ama sokaktakiler ona "Karga" derdi. Çok uzun sayılmazdı, oldukça zayıftı. Kısa siyah saçları kıvrırcık, teni ise bembeyazdı. Gözleri koyu renkliydi, insanlar onun gözlerine uzun süre bakamazdı. Tahminince 15 yaş civarındaydı. Net bir şey söylemek zordu. Ailesi hakkında hiçbir fikri yoktu. Aralık'ın yaşlıları; onun, sokakta beliren siyah pardösülü bir kadın tarafından girişe bırakıldığını söylüyordu. O günü hatırlıyorlardı çünkü kadın bebekle birlikte biraz yemek ve eski püskü, çürümeye yüz tutmuş battaniyeler getirmişti. Bunun üzerine minnet duyan birkaç yaşlı; bebeğe biraz bakmış, daha sonra kendi ayakları üzerinde durmayı öğrenen küçük kız onların yanına pek uğramamaya başlamıştı. Borçlu kalmayı pek sevmezdi. Kara kışta yiyecek bulamayan yaşlılara uzun süre bakmış, borcunun kalmadığından emin olunca onlarla arasındaki eski mesafeyi geri getirmişti.

"Aralık" diye bahsedilen yer, iki binanın arasındaki dar bir çöplüktü. Dar olmasına karşın burada oldukça fazla kişi yaşardı. Duvarların kendilerine ait kısımlarını oyup değerli eşyalar için oluşturdukları bölmeler ve birkaç şey dışında çok fazla eşya yoktu. Zaten sokakta yaşayan bir insanın da çok fazla eşyaya ihtiyacı olmaz. Birkaç ateş, eski ve ufak bir radyo, insanların heves edip aldıktan sonra sıkılıp çöpe atıldığı birkaç müzik aleti, hallerinden anlayan arkadaş canlısı köpek ve kediler...

Aralıkta yaşayan çoğu insan hayvanları severdi. Ama bu onları düzenli olarak besledikleri anlamına da gelmiyordu. Zaten karşıdaki manavın ay sonunda kendilerine acıyıp verdiği -en iyi ihtimalle yarısı çürümüş- meyve ve sebzeler dışında herkes kendi yemeğini kendi bulurdu. Genç kız zeki ve uyanıktı ama bazen o bile yemek bulamayabiliyordu.

Hava sıcaktı, siyah elbiseleri yüzünden daha da sıcaklamıştı. Yavaşça eski deri ceketini çıkardı. Dört yıl önce çöplüğün kendisine ait olan kısmında, üzerinde kalp olan bir notla birlikte bulmuştu. Notun üstündeki kalp ile boynunda takılı olan kalbin şekli ve boyutu aynıydı. Biraz bunu düşünmüştü, daha sonra hemen anlayamayacağı kanaatine ulaşmış ve üzerinde durmayı bırakmıştı. Daha önemli bir şey üzerine duruyordu: "Kimim ben?" sorusunun hiçbir zaman bulamayacağı düşündüğü akıl almaz cevabı her zaman onun odak noktası olmuştu. Kim olduğunu, ailesini, nereden geldiğini, neden sokağa bıraktıklarını merak etmek bir yana, ilk iki soru hariç gerisi onu o kadar rahatsız etmiyordu. Aslında bu sorunun cevabını kısaca "Sokakta yaşayan bir kızım." şeklinde de kestirip atabilirdi ama bu biraz fazla basit kaçardı. Basit olamayacak birisi olduğunu düşünürdü genelde, bunu düşünmesinin kendince sebepleri vardı.

Aklımdaki düşünceleri bir yana bıraktı. Aralıktaki görüşmeler kesişmişti. Normalde birkaç saniye için bile susmayan Aralık, şu an sessizdi. Ters giden bir şeyler olmalıydı. Sessizce ayağa kalktı. Girişe kadar hafifçe yürümeye başladı. Herkesin kendisini tanmasına rağmen kimse onu görmüyordu. Etrafına bakınca birkaç kişinin daha girişe yöneldiğini gördü. Bu kadar önemli olan şey neydi? Havadaki sessizlik tüylerini diken diken ediyordu. Normal bir şey değildi bu ve o alışılmadık şeyleri sevmezdi. Girişe doğru yürütenlerin sayısı gittikçe artıyordu. Kalabalık iyice gerginleşmişti. Herkes yavaşça Aralık'ın kapısına doğru yürüyordu. Sonra durdular. Birkaç hayret nidası yükseldi havaya. Fısıldaşmaya başlayanlar da olmuştu. Arada belli belirsiz "Karga" ve "İnanamıyorum." Kelimelerini duydu. Kendisiyle ilgili olduğunu anlamıştı. Kedi gibi çevikti ve kalabalığın arasından yolunu bulmaya çalıştı. Sonunda Aralık'ın kapısının önünde durdu. Karşısında orta boylu, otuz ila kırk yaşları arasında olan bir kadın duruyordu. İçi bir tuhaf oldu. Aynaya bakıyormuş gibi bir hisse kapıldı. Karşısındaki kadın kendisine çok benziyordu. Gözler birbirine değdi. İkisi de aynı şeyi düşünüyordu. Kadına doğru küçük adımlar atmaya başladı. Kadın ise şok olmuş bir şekilde duruyordu. Sonunda genç kız kadının yanına varınca birbirlerine uzun uzun baktılar. Genç kız mutluymuş, kafasındaki düşünceler bir sonuca ulaşmıştı. Artık kim olduğunu biliyordu.

İSİMSİZ BİR KADIN

Güneş yeni doğmuştu ama sanki öğle olmuş gibi parlaktı. Evlerin aralık bırakılmış (veya tamamen açılmış) perdelerinden içeri giriyordu. Sokak boyunca her eve uğruyor ve uyuyanların bir kısmını uyandırıyor. Sokaktaki 17 No'lu apartmanın 8. katında bordo perdeli, küçük daire hariç. İçinde öyle biri yaşıyordu ki, perdeleri hep sımsıkı kapalı olurdu. Hiç açmazdı perdelerini. Sanki güneşle anlaşmış gibi, ışık hiç girmezdi onun odasına. Sevmezdi güneş ışıklarıyla uyandırılmayı. O her gün farklı bir şarkıyla, farklı bir sesle uyanmalıydı. Uyandığında saatin kaç olduğunu bilmemeli ama bundan endişede duymamalıydı. Her gece alarmini o kuruyordu çünkü. Saati yazıyordu ama dakikayı telefona bakmadan seçiyordu. Müziğini de aynı şekilde. Hiçbir gece kaç saat uyuyacağını bilmiyordu ya da sabah hangi şarkıyla uyanacağını. Ama o bunu seviyordu. Böylesi hoşuna gidiyordu. O sabahta saat 6.14'te Jack Johnson-Banana Pancakes yankılanmaya başladı karanlık odada. Şarkıyı duyduğu zaman ilk başta hala bir rüyada olduğunu düşündü, sonra gerçeğin farkına vardı. Yavaşça yatakta doğruldu ve şarkıya eşlik etmeye başladı. Yataktan çıkarken hala şarkıyı mırıldanıyordu. Banyoya doğru ilerledi, aynanın karşısına geçti ve kendine baktı. Her yer düğüm düğüm olmuş saçlarına baktı. Ellerine düğümleri çözmeye çalıştı, olmadı. Rafların birinde duran tarağa uzandı ve yavaşça saçlarını açtı. Nasıl olsa çok vakti vardı daha. Saçlarını açtıktan sonra mutfığa gitti. Dolaptan bir kase aldı ve yarısına kadar sütle doldurdu. Üstüne de mısır gevreği boşalttı ve yemeye başladı. Mısır gevreğini bitirdiğinde odasına döndü ve giyindi. Genel olarak giydiği şeyleri seçmişti yine. İnsanları şaşırtmayı seven biriydi ama kıyafetlerinin değişmesi gerektiğini düşünmezdi. Belirli bir kılık onun için en uygun olanıydı. Sonra odanın bir köşesine attığı orta boy el çantasını buldu. İçine dosyalarını, kalemlerini ve kulaklığını koydu. Bir de tabii ki kitabını. Yatağın ucundan telefonunu aldı ve kapıya doğru yöneldi. Kapıda ayakkabılıktan siyah botlarını aldı ve hemen giydi. Telefonunu çıkardı ve saate baktı, 6.59 olduğunu görünce durdu. 2 dakikası daha vardı. Yavaşça kapının yanındaki aynaya döndü ve kendine bir daha baktı. Beline gelen saçları hala dağınıktı ama eskisi gibi her yerinde düğümler yoktu. Yüzünde hafif bir uyku belirtisi vardı.

Hiç çıkarmadı kolyesi boynunun arkasında kalmıştı. Derken saatin 7.01 olduğunu fark etti. Aceleyle paltosunu aldı ve çıktı. Merdivenlerden inmeye başladı. İstese asansörü de kullanabilirdi ama o merdivenlerin her zaman daha iyi bir seçenek olduğunu düşünmüştü. Binadan çıkıp az ilerideki durağa doğru yürümeye başladı. Durağa vardığında saat 7.06 olmuştu. Otobüs 3 dakika içinde durakta olacaktı. O sırada duraktaki insanları incelemeye başladı. Çoğunu her gün görüyordu zaten, kırmızı formalı liseli çocuk, elinde çantasıyla duran bankacı adam, her salı, çarşamba ve cuma günleri sabahki derslerine yetişmek için onunla aynı otobüse binen iki genç kız ve daha niceleri. Ama hiçbirisiyle kafa sallayarak merhabalaşmanın ilerisine gitmemişti. O duraktaki insanları incelerken otobüs geldi. Yavaş adımlarla otobüse binmek için insanların oluşturduğu sıranın arkasına geçti. Otobüs hep boş geliyordu bu yüzden hızlı olmasına gerek yoktu (Otobüs dolu olsaydı da aynı şekilde ilerleyecekti ama otobüs hep boş olurdu). Her gün oturduğu koltuğa oturdu ve kulaklığını taktı. 47 dakika süren yolculuğu boyunca da kimseyle doğru düzgün konuşmadı.

İş yerinin kapısına ulaştınca kenara oturdu ve biraz soluklandı. Son durak ve iş yeri arasında biraz mesafe vardı ve burayı yürürken hep yorulurdu. Nefesini düzene soktuktan sonra içeri girdi. Karşılaştığı kişilerle selamlaşmaya ve ayaküstü sohbetler yapmaya başladı. Hava durumundan, gazetede okudukları veya televizyonda duydukları bir haberden, çocuklardan veya birbirlerinin sosyal medya hesaplarından konuştular. Bu sohbetler bir rutin haline gelmişti artık. Herkes zorunluluktan konuşuyordu. Sanki konuşmalar dünyadaki bir kuralı çiğnemiş olacaktı gibi. Bunları düşünürken çoktan kendi masasının olduğu yere gelmişti. Çantasını köşeye koydu ve çalışmaya başladı. Öğle arasına kadar da aralıksız çalıştı. Öğle arasında arkadaşlarının masasını buldu. Elinde kahveyle masaya otururken kendini biraz daha mutlu hissetti. Çünkü şu an yanlarında daha rahat olabildiği insanların yanıdaydı. Bu kişiler onun kitaplar, diziler, filmler, müzikler ve daha bir çok şey hakkında istekli bir şekilde konuşabildiği insanlardı. Onlarla yaptığı konuşmalar zorunlu değildi, konuşmalarının en güzel yanı da buydu zaten.

Saat 18.12 de eve girdi. Yaptığı ilk şey ayakkabılarını çıkarıp koltuğa uzanmak oldu. Her gün ona biraz daha yorucu gelmeye başlıyordu artık. Koltuktan kalktıktan sonra üstünü değiştirdi, yemeğini yedi ve yatağına oturdu. İlk başta hızlıca maillerine göz attı. Kimseden önemli bir haber almamıştı. Sonrasında mesajlarına baktı.

Genelde kitap önermesini isteyen ya da bir kitapla ilgili fikirlerini soran kişilerdi ona mesaj atanlar. Bir de işle ilgili soru soran birkaç kişi. Telefonuyla işi bittikten sonra kitabını aldı ve okumaya başladı.

Günleri hep böyle geçiyordu. Sabah 07.01 de evden çıkıyor ve genelde 18.12 de evde olurdu. Her sabah aynı şekilde hazırlanıyor ve çoğunlukla akşamları da aynı şeyleri yapıyordu. Hafta sonları bazen işyerindeki bazen de daha önceden tanıştığı arkadaşlarıyla buluşuyorlardı. Arada sırada ailesinin yanına gidiyor, gidemediği zamanlarda ise onları aramayı ihmal etmiyordu. Kız kardeşiyle her pazar haftayı nasıl geçirdikleri hakkında konuşurlardı. Bunu küçüklüklerinden beri yaparlardı. Her şey çok normal ve çok alışılmış halde ilerlerken zamanla bazı şeyler bozulmaya başladı. Ne kadar hala aynı şeyleri yapıyor olsa da onun için bazı şeyler farklılaşmaya başlamıştı. Sanki yanlış bir şeyler vardı, bir yerde eksiklik hissediyordu. Eskisi kadar mutlu değildi artık. Haftalar ilerledikçe, günler değiştikçe onun içinde her şey daha karanlık oluyormuş gibi geliyordu. Birilerine bunu anlatmak istiyordu ama neler anlatacağını da bilmiyordu.

Yine erken kalktığı bir sabah aynanın karşısında kendine bakarken bir şeyler yanlış gözüktü. Bir şeyleri değiştirmek istedi. Farklı bir şey yapmak istedi. Gözlerini raflara çevirdi ve incelemeye başladı. Raftaki bir makas gözüne takıldı makası eline aldı ve birden belindeki saçlarını omzuna kadar kesmeye başladı. Sırf canı istediği için. Yıllarını verdiği o saçları kesmesi dakikalarını bile almadı belki de. Ama saçlarını kesmek onu mutlu etmedi. Sadece içinde hala bir boşluk olduğunu hatırlattı. O da rutinine devam etti. Evden çıktı, otobüse bindi ve işyerine gitti. İçeri girdiğinde herkesin ona baktığını hissetti. Çünkü o saçları bellerindeki kadın artık saçları omuzlarındaki kadın oluvermişti. Hem de kimseye haber vermeden. Arkadaşları neden bir şey söylemediğini sordular. Söylememişti çünkü onları haberdar etmesi gereken bir durum olduğuna inanmamıştı. Bu yüzden cevap veremedi. Neden kestğini sordular, ona da cevap veremedi. Çünkü aslında o bir an içten içe neden saçlarını kestğini merak ediyordu. Neden içinde oluşan bir boşluğa düşmeye başladığını.

O gün işten erken çıktı. İş yerine yakın olan bir yürüyüş yoluna gitti. Etraf ağaçlar, banklar, patikalar ve insanlarla doluydu. Bir patika boyunca yürüdü ve en sonunda bir banka oturdu. Dizlerini yukarı çekti ve dizlerine yaslanarak düşünmeye başladı. O sırada yanına ondan yaşça çok daha büyük olan biri oturdu. Adam, genç kadını inceledi ve onu ürkütmemeye çalışarak ona hafifçe dokundu. Kadın kafasını kaldırdı ve adama baktı. Adam ne olduğunu sordu. Kadın şaşırıp, adamın neden bahsettiğini anlayamadı. Adam ona baktı ve gülümsedi, "Sana ne olduğunu soruyorum." dedi. "Çünkü belli ki bir şeyler olmuş ve sen bunları kimseye anlatamamışsın." Kadın tekrar adama baktı. Ne cevap vereceğini bilemiyordu. Adam yine onu inceledi ve sonra yeniden konuşmaya başladı, "Hadî, durma, anlat. Ben seni dinlerim. "Kadın bu sefer konuşmaya karar verdi. "Kimseye anlatmadığım bir şeyi neden adını dahi bilmediğim birine anlatabilirim, hem de etrafımda o kadar çok kişi varken." dedi. Biraz kızdı. Ama bu kızgınlığı adamama mı yoksa kendisine mi emin olamıyordu. Adam güldü ve cevapladı, "Çünkü bazı yabancılar bize çevremizdeki onca insandan daha yakındır aslında. Çevremizdeki insanların bize yabancı olması gibi. "Kadın bu sözler karşısında daha da şaşırıp, Ne yapacağını bilemedi ama sonra anlatmaya başladı. Her şeyi. Her sabah uyguladığı şeyleri, düşündüklerini, çevresindeki insanları. En ince detayına kadar anlattı hepsini. Çünkü biraz daha sussaydı ya patlayacaktı ya da bir daha konuşamayacaktı. Dolmuştu artık ve biriyle paylaşması gerekiyordu her şeyi. O da anlattı. Ve en sonunda da ekledi, "Koca bir boşluk var içimde ve ben her geçen gün o boşluğa biraz daha düşüyormuşum gibi hissediyorum. Ama kimseden yardım istemiyorum. Bağırarak istiyorum ama sesim çıkmıyor." dedi. Adam durdu, düşündü. Hiç bir şey demedi. Kadın ayağa kalktı ve yürümeye başladı. Adamın ona cevap vermemesi kızdırmıştı onu. O sırada arkasından adamın seslendiğini fark etti, "Senin sesin çıkıyor aslında. Hatta avazın çıktığı kadar bağıyorsun sen. Seslerin o boşlukta yankılanıyor bile. Ama kimse sana yardım etmiyor. Edemiyor. Çünkü sesini duyan kimse yok. Çünkü o boşlukta kimse yok. Çünkü sen yalnız kalmışsın." Kadın artık iyice sinirlenmişti. Arkasını döndü, bir kahkaha attı ve adama doğru yürümeye başladı. "Evet çevremde onlarca kişi varken nasıl yalnız kalmış olabilirim. Bir aramamla buraya gelecek insanlar varken nasıl hiç

kimsem olmaz. Bende gerçekten düzgün bir cevap alacakmış gibi anlatıyorum hepsini. Sadece çenemi yormuşum oysaki. "Kadın bu sefer dönüp gitmedi. Adamın sözlerini bekledi. Onunda sinirlenmesi bekliyordu. Hatta tartışacaklarını düşünmüştü. Ama adam yine aynı sakin ses tonuyla konuştu, "Ah küçüğüm, daha göreceğin çok şey, yaşayacağın çok yalnızlık var. Elbette ki çevrende onlarca kişi varken yalnız kalabilirsin. Çevrende yüzlerce kişi olsa bile yalnız kalırsın. Yalnızlık yanında kimsenin olmaması değildir. Yalnızlık istediğin kişilerin yanında olmamasıdır. İhtiyaç duyduğun kişilerin sana yardım etmemesi, yardım edememeleridir. Yalnızlık etrafındaki herkesin sana yabancılaşmasıdır. Hatta kendinin bile. En yakın olduğun insanlarla bile aranda mesafe olmasıdır. En iyi bildiklerini bile tanıyamamaktır. Yalnızlık bir boşluktur küçüğüm. Hepimiz yalnız olarak doğduk şu hayatta. Hepimiz koca bir hiç, koca bir boşluk olarak doğduk. Sonrasında hepimiz kendi boşluklarımıza başka boşluklar bulduk. Herkes bir süreliğine kendi boşluklarını doldurdu. Ama sonra öyle bir gün geldi ki, hepimiz yeniden bir boşluk olduk. Hepimiz tekrar yalnız kaldık. Ve sonra ne oldu biliyor musun küçüğüm? Hepimiz kendi yalnızlığımızdan sıkıldık ve boşluğumuzu bir sona çevirmeye çalıştık. Yani küçüğüm senin etrafında istediğin kadar kişi olabilir ama sen şu an yalnızsın. İstersen boşluğunu yeni insanlarla doldurabilirsin. Ama eninde sonunda ne olacak biliyor musun? Yine yalnız kalacaksın ve bu sefer kendi sonun sen olacaksın."

"Ateş karşısında bozulmayan altın, altın karşısında bozulmayan kadın, kadın karşısında bozulmayan erkek; kalitelidir." M. Gorkı

"Kadın; bilmeyene 'nefs', bilene 'nefes'tir."

Şems-i Tebrizi

Doğa, çevrenizde gördüğünüz insan yapımı olmayan Tanrı yapımı her şeydir. Hem insanın düşmanı hem dostu... Hem yok etmek için çalışan hem var etmek için... Kâh batırıp boğan kâh besleyip büyüten... Bir insan iyi ya da kötü, dost ya da düşman olamaz... Ama doğa ikisi de olur ikisini de yapar. İnsan ise doğa karşısında âdeta kiracı gibidir. Ev sahibine düşman olamaz, ona karşı kötü davranamaz. Ama ev sahibi istediğini yapabilir. Hele kiracının kalacak başka yeri yoksa...

Ama doğa sadece insanlara değil hayvanlara, bitkilere hatta bakterilere bile ev sahipliği yapar. Doğada kedi, köpek, fare, lale, sümbül, karanfil hatta tıksınç bağırsak bakterisi bile kiracıdır. Hepsinin bir yaşam alanı bir evi vardır. Kimisinin apartman dairesi, kimisinin köşk kimisinin ise gecekondusu... Ev, evdir. Beğenmiyorsan git başka eve çık...

Bu varlıkların çoğunun evi- buna habitat da denebilir- bellidir. Ondandır ayrılamaz ya da ondan uzaklaşamazlar. Bazıları ise bu durumdan muaftır. Evlerini istediği yere taşıyabilir ya da sürekli onlarla beraber dolaşırlar. Kaplumbağalar, filler ve kuşlar...

Zannımca bunlardan en ilginç kuşlar olsa gerekir. Neden mi? Kuşlar çok yüksekte uçarlar, kimse onlara erişemez; kimse onlara dokunamaz bile. Kuşlar avcı ve keskin bakışlıdır gözüne kestirdiği av ondan kolay kolay kaçamaz. Her şeyden önce kuşlar gökyüzünün bekçileridir, onlardan habersiz kimse gökyüzüne çıkamaz, ruhiar bile! Gelgelelim ki kuşlar, bırakın kiracıların yaşadığı mahallenin muhtarı olmayı yaşadıkları apartmanın yöneticisi dâhi değildirler... Garip...

Belki de kuşları en ilginç yapan özellikleri tamamıyla insanlara benzemesidir. Evet, kuşlar aynı zamanda insanlara benzerler. İnsanlar gibi milletlere, kavimlere, ırklara daha doğrusu türlere ayrılırlar. Onlar da aynı bizim gibi doğaya karşı bir olmak varken birbirlerini parçalar, yer ve yok ederler

Kuşların kendi milletleri var demiştim. Kendi milletleri olduğu gibi kendine ait dilleri de vardır. Hiç kartalla akbabanın aynı dilden konuştuğunu gördünüz mü? Göremezsiniz, çünkü dili ve milleti farklıdır. Peki, kuşlarda hangi milletler var ve ne gibi özelliklere sahipler? Şöyle ki;

Rüzgâr nereden eserse oraya savrulan yönünü ona göre tayin eden, tık o yana tık bu yana, havaya göre döne döne uçan, sürü lideri kim olursa olsun düşüncelerini ve sözlerini kalıpcı bir şekilde kabul eden "sümsük" var.

Dalkavuk, yalaka, sürü liderinin vermiş olduğu yanlış kararlara en hakiki gerçekmiş gibi tapan "kuyruksallayan" da var.

Bulgur, mercimek, arpa ambarlarından kolay yollu, zahmetsiz beslenen, başkalarının haklarını çalıp onları sömüren, ürkek ve aciz olduğu için diğer yırtıcılarla iyi geçinen. Korkaklığı açığa çıkacak diye endişelenen "Amerikan balabanı" da var.

Taklitçi, yaygaracı, kanadından bir tüy dâhi kopsa ağlayıp diğerlerinden kendine yardım etmesini bekleyen ama diğerlerine bir şey olunca yerinden kımıldamayan "Arap bülbülü" de var.

Kendisi için tehlikeli bir biçimde gelen yırtıcıları savuşturmak için kafasını kuma gömerek onları alt ettiğini sanan "devekuşu" da var.

Türdeşlerine olanlar karşısında sessiz kalan, kovuk gagalayan, karnını yağ doyururken gözünü doyuramayan "Avrupa ötleğeni" de var.

Köşe bucak saklanarak yaşayan, bana ne birader, ne'me lazımcı, böyle gelmiş böyle giderci "bağırtlak" da var.

Etrafına keder ve karamsarlık yayan, kötü gidişatı düzeltmek için bir şeyler yapmaya çalışanlar heyecanını yok eden, bağırtlağın ruh ikizi, hiçbir şey yapmadığı halde sürekli öğütler veren "kukumav" da var.

Bozuk plak gibi, ha bire başkalarından duyduğunu tekrar eden, bunları sorgusuz sualsiz mutlak doğru olarak kabul eden "mukallit" de var.

Günlük hayatta çokça rastladığımız, algılama ve idrak seviyesi düşük, vurdumduymaz, çevresinde olanları körmüşçesine görmezden gelen, ahmak ahmak dolaşırken YAVRULARINI kaybeden, her şeyin farkında olup hiçbir şeyin farkında olmayan "ANGUT" da var.

Ne diyeyim ki, bu kadar çıkarıcı, menfaatçi, kurnaz olanların arasındaki aptal angut sürüsüne?!.

Tanrı Angutu korusun!

KEMAN ÇIĞLIĞI

"Piyano vazgeçişleriydi, gitar duygularıydı, keman ise Dünya'nın çığlıklarıydı."

Son zamanlarda korkunun verdiği ürkeklikle cızırtılı çıkıyor sesim. Hatta bazen kimse beni duymuyor bile. Artık eskisi kadar çalmaz oldum. Tüm bildiğim neşe dolu parçalarıysa unuttum sayılır. O yüzdendir beklide, eski neşemin bir kenara bırakılıp hüznümle tanınmaya başlamam. Aslında haksız da sayılmazsınız bu konuda. Biraz beni incelerseniz birkaç delil de bulursunuz hatta. Mesela üzerimdeki tozlar. Her yay darbesinde üzerime serpişen o tozlar gözyaşlarım aslında benim. Ya da kıvrımlı yapıma bakacak olursanız ne kadar kırılğan olduğumu görürsünüz. Belki de siz görmeyesiniz diyedir bu kadar dik durmaya çalışmam. Hani bazıları ne kadar mutsuzsa o kadar mutlu görünmeye çalışır ya... O misal işte benimki de. Ama bende biliyorum gerçek bir şekilde tanınmaya ihtiyacım olduğunu. Artık dik durma hallerimi bırakıp kendimi tanıtmaya başlamalıyım sanırım. Ben keman. Birkaç notayı birbirine bağlayarak hayallerinize yön verenim. Gerçekçi birine dahi hayal kurdurmayı başarabilirim. Bu maharetim kendimin de hayalperest olmasından geliyor galiba. Bana göre herkes hayalleri kadardır bu hayatta. Her hayal gerçekleştirilemez belki ama gerçekleştiremedikleriniz de sizi ne kadar yorar gibi gözükse de güç katar aslında. Tıpkı benim ona ulaşma hayalimde olduğu gibi... Şimdi size, benim uyumlu olduğum bir enstrümanı sorsam çoğunuz piyano dersiniz. Fakat ben gitar diyorum. Çok fazla ortak noktamızın olmadığını farkındayım aslında. Mesela onun canlı rengindeki enerji ve benim solgunluğum. Ya da; onun, perdelerini ayıran çizgiler kadar sert; benimse daha kırılğan olmam gibi. Hatta, onun uyumsuz olduğumuzu düşünmesi; benimse uyumsuzluklardan bir ritim tutturabileceğimize karşı olan inancım. Kabul ediyorum: ritmimizde ara sıra "es"ler bulunabilir. Fakat tüm bunlar ritmimizin durmasına engel olamaz ki. Hatta daha da neşeli kılar. "es"lerden sonra gelecek bölümün heyecanlı beklenmesini ve özlenmesini sağlar. Hayatın kendisi de böyle değil midir zaten? İnşileri çıkışları hep vardır. Önemli olan bir basamaktan diğerine atlarken düşecek miyim korkusu taşımamaktır.

İşte ben buyum, hayalleriyle var olan, hayalleri kadar hayata tutunan...

*Soyutluğu, somut kişilerle paylaşamıyorsa,
Ateşimizde yanarken karanlığı aydınlatamıyorsa,
Sıcak kalmak için insanların donmasına göz
yumuyorsa,
İnsanlığın, umudun üstüne toprak atmışız demektir.*

*Yanlışların, bencilliğin asfalt yollarında giderken,
Doğruyu seçme fırsatı olmayanları,
Veya doğrular için taşlı yollar göze alanları,
Görmemek için başımızı çeviriyorsa,
Bir kez olsun doğruya yol almıyorsa,
Yanlışın asfaltında yanacağız demektir.*

*Hayalden bulutların üstünde olabiliriz,
Keyfimiz için bulutları ağlatabiliriz,
Ama biz hayallerimizde yaşarken,
Ağlattığımız bulutlardan ıslananlar varsa,
Bulutlar tükendiğinde yere çakılacağız demektir.*

*Bizler kusursuz hayatlar sürerken,
Hayata gelemeden annesinin karnında,
Yediği kurşunla bir melek can veriyorsa,
Buna rağmen canavarlara sessiz kalıyorsa,
Aslında bizler de o canavarlardanız demektir.*

*Sevgi yerine nefretten kağıtlar biriktiriyorsa,
Kardeşlik yerine kallesliği seçiyorsa,
İnsanlığımızı vahşice harcayabiliyorsa,
Zaten insan olmamışız demektir.*

HALBUKİ SIRADAN BİR GÜNDÜ

15 Temmuz 2016 saat 10 sularında arkadaşlarımla gezerken sosyal medyada can sıkıcı haberler ve resimler gördük. Ülkemizde bir hareketlenme başlamıştı ve o zamanlarda ülkemiz terör örgütünün saldırısı altında olduğundan hareketlenmenin kaynağının bu terör örgütünün olduğunu düşündük. Eve gittiğimde de babamın bu olaydan haberi olmadığını öğrendim. Hemen televizyonu açıp haberleri dinlemeye başladık.

Bu sırada dışarıya da hareketliydi, üstümüzden uçaklar geçiyor, insanlar havaya silah sıkıyorlardı. Belirli aralıklarla sela ve ezan okunmaya başlanmış, bu durumda çevremizdeki insanlar geriliyorlardı. Beni de en çok korkutan şey art arda selaların okunmasıydı. Öte yandan insanlara o an hangi şehirdelerse orada kalmaları söylenmişti. Çünkü ulaşım her zamankinden daha zor bir hale gelmişti. İnsanların birçoğu evine dönmek isterken içlerini bir korku sarmış, buldukları yerden hareket edemez olmuşlardı. Ayrıca bu olay sayesinde kūs olsalar bile arkadaşlarını, ailelerini kaybetme korkusuyla arayıp barışanlar olmuştu. Herkes bakkallara koşuyor, aç ve susuz kalma korkusuyla yemek alıyorlardı. Çünkü TRT'den sokağa çıkma yasağı olduğu haberi geldi. Ancak sonradan askerlerin binayı basıp haberi zorla okuttukları öğrenildi. Cumhurbaşkanının çağırısıyla insanlar sokaklara döküldü. Bizim çevremizde sokağa çıkan olmasa da İstanbul ve diğer illerde insanlar meydanlara çıkıp bu vatan için tankların önüne atıldılar. Sonradan bu askeri hareketin emir komuta zincirinde değil, FETÖ'cü bir grup olduğu düşünülen subayların ülkemize yönelik bir terör saldırısı olduğu ortaya çıktı. Bu süreçten sonra sabaha doğru Türk Silahlı Kuvvetleri, emniyet güçleri ve vatandaşların katkısıyla terör örgütünü bir şekilde püskürtüldü. Bu darbe girişiminde galip gelmemiz sonucunda bundan sonraki girişimlerin daha donanımlı ve daha dikkatli olacağı düşünülmektedir.

Tüm bu yaşananların sonucunda çok sayıda çocuk babasız, çok sayıda anne evlatsız kalmıştı. Ülkemiz, bu gece bite de acısı bitmeyecek insanlarla dolmuştu.

*Halbuki korkulacak hiçbir şey yoktu ortalıkta
Her şey naylondandı o kadar
Ve ölünce beş on bin birden ölüyorduk güneşe karşı.
Ama geyikçi geceyi bulmadan önce
Hepimiz çocuklar gibi korkuyorduk.*

Turgut Uyar

Sudenaz TÜRKKAN

15 TEMMUZ VE BİZ

15 Temmuz ülkemizi ve halkımızı derinden etkileyen, şaşkına uğratan bir gündü. 15 Temmuz'un bize yaşattığı birçok acı, üzüntü ve öfke var. Bunların yanında yine 15 Temmuz sayesinde içimizde bize karşı hamle yapan hainleri görmüş olduk ve onları halkımızın iradesiyle temizledik. Dış devletler bir kez daha Türk Milleti'nin kahramanlığını, cesurluğunu ve vatan aşkını görmüş oldu. Bizim birliğimizi, vatan toprakları için canımızı vermekten yüz çevirmeyeceğimizi anladı. Bu onları ve hain planlarını sarstı, içlerine korku saldı.

O gün yaşananlara baktığımızda halkımızın kendilerine ateş edenlerden, üzerlerine tankla gelenlerden hiç korkmadığını; kendisini bir siper gibi ortaya attığını, birleşerek yeni bir ordu kurduğunu görebiliriz. Peki, nedir bize bu tankın karşısında durma hatta altına yatma, üzerimize silah tutanlardan korkmama hissini veren? Bu sorunun cevabı elbet kişiden kişiye değişebilir ama benim görüşüme göre "İman". Ölümünden korkmayan bir millete silah dayatarak tehdit etmek sizce de çok anlamsız değil mi? Onların koruyucusu, yalnız yapay bir silah iken bizleri karşılama almak akıl sınırlarının darlığını bize kanıtlar. "Biz bu vatani kolay kazanmadık." bu cümleyi söylerken anlamını tam olarak hissedemiyor ve anlayamıyoruz bu doğal çünkü biz geçmişteki savaşlara, olaylara tanık olmadık. Şuan ki yaşadığımız koşulların iyiliği altında bunu anlamamız da pek mümkün değil ama tam kavrayamamak da biraz araştırma yapıp üzerine düşünürsek üç kıtanın merkezi bir noktasında bulunan bu cenneti teslim etmek aklımızın ucundan bile geçemez.

Bu yüzden birlik olmalı ki bunu kolaylaştıracak olan "saygı" unsuruna dikkat edilmeli. Okumalı, araştırmalı, düşünmeli ve çalışmalıyız bunları yaparken kendimize ve milletimize inanmalıyız. Çalışmak kavramını eziyet kavramından ayırmalıyız. Diğerleri çalışıp ülkelerini kalkındırmak için kafa yorarken biz onların beyin yıkayan uygulamalarında(özellikle sosyal medya) kaybolmamalıyız, başımızı kaldırıp gerçekleri görmeliyiz. Onlar durmayacaklar, bizim üzerimize hep oynadılar ve oynayacaklar; onlar gelirken biz durur muyuz? Tabi ki HAYIR. TÜRK olmak için asil bir kan gerekmez, asil bir TÜRLÜK hissi gerekir. Millet olmak gerekir. Biz, özellikle Türk gençleri, çocukları, gelecek nesilleri olarak durmayacağız ve bu cennet vatani ellere vermeyeceğiz, gerekirse şehit oluruz ama vermeyiz. Bu vatani kalkındırmak için çalışacağız. Okumayı, yalnız meslek ve maaş sahibi olmak şeklinde düşünmemeli; ülkemizi geliştirmek, insanlığı kalkındırmak yollarına da gitmeliyiz. Eğer çalışmak için gücünüz, hevesiniz yoksa ülkenizi düşünün, yanımızdaki kardeşlerimize yapılan, çektirilen çileleri, bize karşı yapılan hain ve içten hamleleri aklınıza getirin ve ÇALIŞIN!

Beyza YILMAZ

BALKON 28

Kendisiyle yüzleşme cesaretini yakaladığı gecelerden birinde yorgun şehrin yorucu ışıklarını seyre dalan bir adam kafasının içindeki sisleri dağıtmaya çalışıyordu. Uzun süredir tuttuğunu fark ettiği nefesini titrekçe verdi ve başını yukarı kaldırıp gözlerini aya kilitledi. Ayın varlığı ona güven veriyor, onun yalnız hissetmesine izin vermiyordu. Baş başa kalıp dertleşebileceği bir dostu olarak benimsemişti, Ay'ı. Haksız da sayılmazdı, çoğu insandan daha iyi dostluk yapıyordu kendisine.

Ruhu kanatlarını çırparak özgürlüğe ulaşmaya çalışırken gözlerini yumdu usulca. Hayal denizinin karşı kıyısında ona el sallayanları gördü. Onlara çok uzak olmadığını hissetti. İstemsizce o da ellerini uzatmıştı bile. Kendi derinlerine inip kalbinin atışlarını işitmeye başlamışken kirpiklerinde bir ıslaklık hissetti. Ağlayan biri vardı ama onun kendisi olmadığını emindi. "Gökyüzü ağlıyor." diye fısıldadı belirsizce. Yağmur nazikçe tenini okşamaya başladı. Düşen yağmur damlaları hafif hafif parmak uçlarına çarparken az önce gördüğü kıyıya yaklaştığını düşündü. O minik damlalar tüm tasasını alıp götürmüş, adeta dünyadan soyutlamıştı. Diğer yandan ipeği andıran kumral saçlarını dalgalandıran rüzgar, oyunağı elinden alınmış bir çocuğun hırçınlığıyla esiyordu. Bu onu üşütüyordu, aksine içini ısıtıyordu. Dikkatini rüzgara verince hoş bir tını duymaya başladı. Kulaklarına tatlı bir melodi doldu. Bir annenin sarıp sarmaladığı biricik yavrusuna söylediği ninni edasıyla yüreğini titretiyordu. Bu hissiyat sebebiyle gülümsemeden edememişti. 'Gerçek hayat işte bu.' diye düşündü ve gökyüzündeki dostuna bakarak fısıltıyla konuşmaya başladı.

"Her şeyin ne kadar iyisini yaparsa yapsın insanların bir türlü tatmin olamadığı veya sürekli bir şeyler peşinde koşan bizlerin hedef noktasını her seferinde ileri öteleyip bizi nefes nefese bırakan bir hayat... Bu asla gerçek hayat olamaz. Bize gerçek olduğuna inandırdıkları bir kurgunun içinde yaşamamız fazla acınası, değil mi? Bence asıl önemli olan kendi gerçekliğini bulabilmek ve bu gerçeklikte yaşayabilmek. Somutluk kavramına takılmadan özgürlüğü yakalayabilmektir. İnsan sadece soluk alıp vererek yaşayamaz. Gökyüzüne her baktığında yıldızlara dokunduğunu hissedebiliyorsa gerçekten yaşıyordur.

Dalgaların esiri olmayıp gerileyerek geldiğimiz kıyıya çarpmadan, gerektiğinde fırtınalarla bile dost olarak, umutla ilerleyebilmeyi amaç edinerek hayatın çevirdiğimiz her sayfasına bizden izler bırakmalıyız. Gerçek hayat ve amacı bu olmalı..."

Sonlara doğru çatlayan sesiyle sözlerini tamamladı. İçinde biriken onca cümleyi hiç düşünmeden sıralayıvermişti. Art arda birkaç nefes aldı, yorulmuştu. Sözlerinin her bir harfi atmosferde dağılırken boğazında düğümlenen hıçkırıklarda mücadele ediyordu. Gerilen kuru dudaklarını birbirine bastırdı. Uyuşmuş bacaklarını hareket ettirip dizlerini kendine çekti. Başını, dik tutacak gücü kalmadığından, dizlerine gömdü. Ne olursa olsun yıkılmayacağını anlamıştı bu gece. Belki biraz da gururluydu. Artık Ay da gözlerini ona çevirmiş onu izliyor, ne yapacağını bekliyordu merakla. Ama o, bir süre, öylece durdu. Çok geçmeden fısıltıyla söylediği şarkıları duyulmaya başlandı etrafta. Şarkıları üzgündü, sesi ise yorgun. Kendisini bahsettiği gerçekliğin derinliğine çoktan bırakmıştı. Bütün gece ne o söylemekten sıkıldı ne de Ay sabah olana dek onu dinlemekten.

BİR KADIN

*Bir kadın doğuyor bugün
Açıyor en güzel gözleri dünyaya
Bir kadın gülüyor her şeye inat
Alışmaya çalışıyor, bu dans onun.*

*Bir kadın okula gidiyor bugün
Öğrenmeye çalışıyor bütün azmiyle
Bir kadın daha yerecek bugün dalından
Anlatmaya çalışıyor, bu dans onun.*

*Bir kadın aşık oluyor bugün
Unutuyor ondan başka her şeyi
Bir kadın güvenmeyi öğreniyor bugün
Mutlu olmaya çalışıyor, bu dans onun.*

*Bir kadın hıçkırıyor bugün
Kimilerine göre timsah göz yaşları
Bir kadın tekrar unutuyor her şeyi
Gülümsemeye çalışıyor, bu dans onun.*

*Bir kadın gülüyor bugün mahzun,
Kapatılamaz ki yüzündeki morluklar
Bir kadın kopuyor bugün hayattan
Unutmaya çalışıyor, bu dans onun.*

*Bir kadın dans ediyor bugün
Eğiliyor bütün acıların karşısında son kez
Ve sonra yükseliyor nefretiyle en yükseğe
Yaşamak istiyor, bu hayat onun.*

GURBET

Gurbet bu, ele avuca sığmaz, kelimelerle anlatılmaz. Atsan atamazsın; bağırarak, haykırmak istersin, haykıramazsın. Bir hayaldir, gelir gözünün önüne özlediğin, tutup sarılmak istersin, kavuşmak istersin, ulaşamazsın. Sol tarafına bir taş oturur, kaldıramazsın. O kadar güçlü değilsin ki unutasin. Unutmaya çalışma, unutulmuyor da zaten...

Eline ufacak bir kuş konar, sen tam onu okşayacakken uçup gider. Yüreğini burada bırakır mı, onu da götürür yanında... Ağlar, ağlar geri döndüremezsın. Gurbet bu, geri döner mi? Onun orada çok uzaklarda olduğunu bildiğin halde, nefes kadar yakın olduğunu da unutamazsın. Zaman geçmez. Bu akreple yelkovan anlaşmış mı ne? Yelkovan kaçmaktan usanmaz, akrep kovalamaktan bıkmaz, sen de beklemekten. Ondan uzak olduğun her gün için bir çizgi atmak yerine duvara, bir tane silersin. Gurbet bu, umut. Umut da olmasa çekilir miydi gurbet? Şarkımızı dinler, hayaliyle dans edersin. Gözlerinin içine bakmak istersin, göremezsın gözlerindeki haylaz ama sevimli çocuğu. Gurbet bu gözü kör. Öyle bir zaman gelir, tam alıştın sanırsın onsuzluğa, ayın geceye, sarhoşun içkiye, şeytanın günaha olan tutkusu gibi sarar yeniden benliğini. Sonra yavaş yavaş anlarsın aşta yer ve zaman kavramlarının manasız olduğunu. Gurbetin hep ayrılık getirdiğini sanırsın ama yanılırsın. O seni sever hala, sen de onu. Evet, göremezsınız birbirinizi çünkü gurbetin gözü kördür. Ama gurbet kalpsiz değildir ki.

Sen yârin saç telinden gurbet yaparken mesafeler girmez aramıza. Anlayamadığın gönülle seviyorsa insan, gözün özlediği teni görmek gerekli mi? Sen anlayacaksın. "Aslında her sevgide gurbet varmış. Zaten ulaşılmaz olmasa sevmenin ne anlamı kalırmış. Belki de aşkı vazgeçilmez kılan budur!" diyeceksin.

Anlayacak, yaşayacaksın. Sen de sevecek sen de özleyeceksin. Sen de pencereden ayrılmayacak, başını yastığa koyduğunda saatlerce uyuyamayacaksın. Senin de yüreğindeki kuş uçup gidecek en sonunda, belki akrep bile yelkovanı kovalamaktan yorulacak ve senin de zamanın duracak. Her gece tavana dikilecek gözlerin, bekleyeceksin. Öyle uzun bekleyeceksin ki günler, aylar, yıllar bile utanacak seni bekletmekten. Ama her günün bittiği, her yarının geldiği gibi o da gelecek. Bitti mi sonunda? Bitmez. Hadi en baştan, GURBET bu biter mi?

Laf-ü Güzaf

"Ölümün tadı ,dilimin ucunda. Bu dünyadan olmayan bir şey hissediyorum."

Ölüm ve ölümsüzlük yaşamın ta kendisi. Ölüm alın yazıdır, Mozart ölümsüzlüğünü kendisi yazdı. Ezgilerin ruhuna tabiatın sarhoş nağmelerini işledi. Ölümün gölgesi altında, asırlar ötesine seslenendi. Sonsuza uzanan bir ışığın içerisinden buhranını meylerle dindirdi.

Ben Özlem. Farklı bir bedende hayat bulmak için geçmişin saman sarısı sahifelerinde geleceğe ağıtlar dökmeye, Mozart'ın kalbinin pınarındaki kuşların sesini binlerce yıl sonraya devretmeye gidiyorum. Asırların ötesine... Toprak kokusu... Mehtaptan şiirler çalıp yakamozla asırlar ötesinde karaya vuran toprak kokusu... Enginlerde salınan kayıkların derin fırtınalarda gizlenen korkusu alevleniyor çiseyen yağmurun buhranında. Semayı sessizliğe akıtan çırpınışların bestelediği toprağın ciğerleri dağılayan nefesindeki şuh kâhkahalara boğulan ruh... Ruh göğe yükseliyor, beden hissizleşmiş, dünyayı çiçek kokularıyla cam fanusa hapsedme vakti. Doğanın haleleri gözler önüne seriliyor kırılma kırılmaların kanatlarındaki sonatta. Dili çözölen bir çocuğun hayal perdesinin aralanma mevsimi. Ciğerlerim yüreğimde filizlenen alevlerle boğulurken, kıyıma vuran çiçeklerim alazlanıyor. Zaman bugünden geçmişe sızıyor. Geçmiş, ölüm ilahisinin ezgileriyle toprak kokusunu içine çekerken kurşunu ölüm sessizliği çığlık çığlığa piyanonun kalp atışlarıyla yankılanıyor okyanusta. Gözler cennetin sihriyle kamaşırken, cehennem mışkülpesent hoyratlığına hayret ediyor. Cennet soğuyor. Bir kapı açılıyor. Kuruyan yapraklarla yeryüzünde sonatlarla uçan ruh soğuğa doğru ılgıt ılgıt buhranını ikram ediyor. Kalpte birkaç kuru odun, ömrünü tamamlıyor. Belki de ruhu küllendiriyor. Cennetin kristallerini silkeliyor, küllerden arınmayı ümit ederek. Yakası ezgilerin yüce düşlerine buluyor.

"Yakında öleceğim, bundan eminim."

Cennet soğuyor. Bir kapı açılıyor. Ölüler tüm dostlarını yanına alıyor yine. Bir aralık günü, sükun içinde hayret ediyorum hüznün ile sislendirdiğim piyanonun çehresine. Mahzun ve şimdilerde kimsesiz yorgun çehresindeki ölümsüz ezgilerin sardığı cennete. Sessizliğe yakın uçurumda dalgaların tınısı toprağı dillendiriyor soğuk kışı gününde.

"1791 yılı, Mozart "Sihirli Flüt" operası üzerinde çalışmaktadır. Temmuz ayında bir gün, koyu gri elbiseli genç bir adam Mozart'ın evine gelir ve ona imzasız bir mektup verir. Mektupta bir Requiem (Ölümler Duası veya Ölüm İlahisi) bestelemesi istenmektedir. Karşılığında dolgun bir ücret teklif edilmiş, fakat bir şart öne sürülmüştür; Mozart Requiem'i ismarlayanın kim olduğunu araştırmayacaktır. Requiem'i ismarlayan esrarengiz kişi, ileride kendisinin olduğunu iddia edeceği eserleri besteletmek adetine olan bir konttu. Fakat bu esrarlı sipariş o sırada hastalık ve ölüm düşünceleri içinde bulunan Mozart'ı derinden etkilemiş siparişi veren esrarengiz adamın, kendi ölüm duasını yazarak ölüme hazırlanmasını bildirmek için ahiretten gelen bir haberci olduğu inancına sapsaplıydı. Bir gün eşine "Yakında öleceğim, bundan eminim" demiştir. Bir yıl önce de dostu J. Haydn'ı Londra yolculuğuna uğurlarken gözyaşı dökmüş ve bir daha göremeyeceğini söylemiştir. Sihirli Flüt'ü tamamladıktan sonra, kendi ölümüyle gündün güne daha fazla yakınlık duyduğu Requiem üzerinde ölümle randevusuna yetişme aceleciliği içinde ölesiye çalıştı. Fakat gücünün de gündün güne eksildiğini fark ediyordu. Mozart o çağda Avrupa'nın sanat çevrelerinde yaygın "Sifilis" hastalığına tutulmuş, yaşamı boyunca türlü hastalıklar geçirmiş olması ve son yıllarda ölüm duygusuna kapılması nedeniyle direnci zayıflamıştı. Requiem üzerinde daha fazla çalışamayacağını anladığı gün, öğrencisi Süßmayer'e eseri nasıl tamamlamayı tasarladığını açıklar ve artık onunla birlikte çalışmaya başlar. Ömrünün son üç haftası içinde giderek şiddetlenen ateşi onu nihayet ölümlü buluşturdu. 1791 yılının 4-5 Aralık günü gece yarısından sonra son nefesini verdiği Requiem'in "Lacrimosa" bölümünün dokuzuncu mezâründe kalmıştı. " Ah zehir. Toprağın cenneti sarmalayan sarmaşıkların zihni ele geçirmiş zehri... Kasımdan kalma çiçekler panzehir mi idi? Hayallerin mercanlarla renklenmiş okyanusuna açılan yelkendeki yağmur damlası kayboluşundaki kıvranımlarını bekler. Cehennem paslanmış parmaklıklarının ardından sonsuz aynalara uzanan akıl almaz boşluktaki ateş gibi kanındaydı bestelerin sadakati. Ölüm hafiftir. Ruhsa dingin, yorgun, bedhah. Daldığı en derin uykumun, yokoluşunun, varlığının yegane ninnisi doluyor matemli cennete. Kuğuların ağıtı aslanan. Ölülerin ağıtı toprak kokan. Oysa benim ruhum su kokusu severdi sevgili Mozart. Piyanon şeffaflığı, portakalların çiçekleri uykusuzdu. Meleklerin güldüğü yerde yakamozlar mehtabı şarabı gözyaşlarıyla ıslatırdı. Geçmiş bugüne akarken, akıntıda yavaşça sürüklenirdim sonatlarla birlikte. Ruhum tamdik bir ağıtın kalp atışlarında bedenime ulaştığında toprak kokusunu içtim aralığın soğuk gününde. Pera'ya doğru yol alırken sokakların soğuk toprak kokusu, burjuvanın balkonundan süzölen ölümlerin ağıtlarıyla ölümsüzlüğünü yazan bir ölümlüden geçmişin saman sarısı sahifelerini atfetti ruhuma. Ölüm alın yazısıydı bilhassa ölümsüz olan, ölümsüzlüğü geçmişten geleceğe akıtmaktı. Gerisi yalnızca laf-ü güzafı.

Tınlarını toprak kokusu ile bestemiş, ölümsüzlüğünü yazan değerli Wolfgang Amadeus Mozart'a.

altını çizdiklerimiz

"Dünyanın en basit, en zavallı, hatta en ahmak adamı bile, insanı hayretten hayrete düşürecek ne müthiş ve karışık bir ruha maliktir! Niçin bunu anlamaktan bu kadar kaçıyor ve insan dedikleri mahluku anlaşılması ve hakkında hüküm verilmesi en kolay şeylerden biri zannediyoruz?"

-Kürt Mantolu Madonna / Sebahattin Ali

"Bir zamanlar üzerinde ışık parladıkça dibe çökmüş hazinenin ve diğer batıkların görüldüğü suyun dipsiz derinliklerine bakamam artık. Tek bir hareketle kitabın sonsuza dek kapanmasına karar verilmişti çünkü, oysa yalnızca bir sayfanı okumuştum daha."

-İki Şehrin Hikayesi / Charles Dickens

"dünyada bana hiçbir şey, tabiattan melül bir insana zorla gülmeye çalışması kadar acı gelmemiştir."

-Kürt Mantolu Madonna / Sebahattin Ali

"Muhakkak ki bütün insanların birer ruhu vardı ama birçoğu bunun farkında değildi ve gene farkında olmadan geldikleri yere gideceklerdi. Bir ruh, ancak bir benzerini bulduğu zaman ve bize, bizim aklımıza, hesaplarımıza danışmaya lüzum bile görmeden meydana çıkıyordu."

-Kürt Mantolu Madonna / Sebahattin Ali

"Hayal kuranlar, sadece geceleri düş görenlerin gözden kaçırdığı pek çok şeyi fark eder."

-Bütün Hikayeleri / E.A. Poe

"An insanın kaybedeceği tek şey, çünkü hakkını vermesi koşuluyla sahip olduğu tek şey."

-Motto / Düccane Cündioğlu

"Herkes gibi olmaya kendinizi zorlamak, doğayı çarpıtmaktır bu, Tanrı'nın yasalarına karşı gelmektir; dünyanın bütün dağlarında ormanlarında, tek bir yaprağı bile başkasının tıpkısı olarak yaratılmamıştır. Oysa siz farklı olmayı delilik sanıyorsunuz."

-Veronika Ölmek İstiyor / Paulo Coelho

" Bu bambaşka bir konudur " diye mukabele etti Albert, " çünkü ihtiraslarına kapılan bir insan, şuurunu tamamen kaybettiği için bir ayyaş, bir çılgın olarak kabul edilir. "

-Genç Werther'in Acıları / Goethe

Bilgisiz kimselerin zihinlerinde kargaşa yaratmak için başvurulacak ilk ve en etkili yol, milli olanla milliyetçi olan arasındaki farkı gözden kaçırmaktır. Aslında bu fark bazen sevgi ve nefret arasındaki fark kadar büyük olabilir.

-Aliya İzzetbegović

Üstün zekalı insanlarda paradokssal düşünceler oluşur. Onlar yaşamları boyunca bu düşüncelerinden dolayı ızdırap çekerler. Ve düşünceleriyle birlikte yaşamının bu denli acı verici, hatta imkansız olması için yüksek bir fiyat ödemişlerdir.

-Dostoyevski